

บุปผา แดง มังกร

โนเนโกะ

สตรีสูงค่าพวยุ่เหนือคนทั้งหล้า แต่ด้อยกว่าบุรุษเพียงพู่เดียว

บทนำ

แววปราชญ์พึงพอใจที่ชื่อของเธอไม่ค่อยเหมือนใครนัก แม้จะมีเสียง

แย้งว่าเซย จนหลายคนล้อลับหลังอย่างสนุกสนานว่า ‘นังแวว’ แม้ชื่อจะเหมือนคนรับใช้บ้านพระเอกนางเอกในละครเหลือเกินก็ตาม แต่หญิงสาวก็เซิดหน้าอย่างไม่แคร์ เพราะเธอมีชื่อเล่นว่า ‘ปราชญ์’ ไม่ใช่ ‘แวว’ บิดามารดาตั้งชื่อให้โดยดูจากวันและเวลาตกฟาก รวมทั้งคำนวณชื่อสกุลอย่างถ่วงถี่แล้วด้วย

‘เด็กคนนี้จะกลายเป็นสตรีสูงค่า อยู่ใต้อาณัติผู้เดียวแต่เหนือคนทั้งหลาย’

หมอดูคนดังระดับประเทศ ซึ่งเป็นอาของเธอตำนายให้ตั้งแต่เธออายุไม่กี่ขวบ บิดาและมารดาของเธอยิ่งรับ แต่น่าจะพูดตรงๆ เลยดีกว่าว่ามีดวงจะเป็นเจ้าคนนายคน มีบริวารมาก หรืออะไรนอกเหนือจากนี้ ไม่เห็นจะต้องพูดกำกวมหรือเล่นสำนวนเป็นนิยายกำลังภายในเลย

หญิงสาวก็คิดเหมือนกัน ดวงใครจะยิ่งใหญ่ขนาดนั้น ถ้าไม่ได้เกิดมาในตระกูลสูงส่ง หรือไม่แน่ว่าอาจจะมีเจ้าชายลักองค์ที่โชคร้ายเพราะหลงมาปิ้งเธอก็ได้

เธอยิ้มช้าๆ เมื่อจู่ๆ คำทำนายนี้ก็ผุดขึ้นมาในหัว ขณะที่เธอกำลังเดินอยู่บนสะพานกลางบึงบัวซึ่งทอดยาวสู่ตำหนักไม้ไผ่หลังหนึ่ง

แววปราชญ์มาท่องเที่ยวประเทศจีนกับเพื่อนสนิทสองคน โชคดีที่เพื่อนคนหนึ่งเรียนเอกภาษาจีน เลยไม่ต้องกังวลเรื่องการสื่อสาร รวมทั้งพวกเธอยังพูดภาษาอังกฤษได้บ้าง จึงตัดสินใจที่จะติดต่อจองตั๋วเครื่องบินและโรงแรมเพื่อเที่ยวกันเอง แม้จะต้องเสียเวลากับการถามทางและขึ้นรถผิดบ้าง แต่ก็ได้ประสบการณ์ที่ดีในอีกรูปแบบหนึ่ง

ตำหนักหมิงเยว¹ เป็นอาคารหลังเดียว สร้างจากไม้ไผ่ ขนาดกะทัดรัด ตั้งอยู่กลางบึงขนาดใหญ่ในป่าไผ่ที่เขียวสงบ สภาพภายนอกยังใหม่มาก เนื่องจากการได้รับการปรับปรุงซ่อมแซมอย่างสม่ำเสมอ เพราะเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญที่นักท่องเที่ยวนิยมมาพักผ่อน ทั้งยังอยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวงมากอีกด้วย

ตอนนี้เป็นฤดูใบไม้ผลิจึงได้เห็นดอกบัวสีขาวปลายกลีบเป็นสีชมพูจางๆ ซูซอบานสะพรั่งเต็มบึง ส่งกลิ่นหอมสดชื่น โดยมีฉากหลังเป็นกิ่งไผ่ไหวเอนตามแรงลม เสียงกิ่งไผ่เสียดสีและใบไผ่กระทบสายลมไพเราะราวเสียงดนตรีขับขาน ลมพัดเย็นสบายจนเธออยากจะเอนหลังพักผ่อนอยู่ที่นี่ทั้งวัน

แววปราชญ์ยกกล้องขึ้นถ่ายรูปตำหนักไผ่เป็นที่ระลึก แต่เมื่อกดดูรูปที่ถ่ายไปแล้วหญิงสาวก็ขมวดคิ้วอย่างงุนงง เธอถ่ายภาพใครติดมาด้วยก็ไม่รู้ และดูเหมือนเขากำลังจะเดินเข้าไปด้านในตำหนัก หญิงสาวเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความสงสัย เธอจึงคิดจะเดินตามเขาเข้าไปเพื่อจะห้ามปราม ป้ายก็ติดไว้ตัวโตๆ ทั้งภาษาจีนและภาษาอังกฤษว่าให้ชมได้เฉพาะด้านนอกเท่านั้น ส่วนในตำหนักห้ามเข้า เขายังคิดจะฝ่าฝืนอีก

แววปราชญ์บอกเพื่อนๆ ว่าจะขอถ่ายรูปต่ออีกสักหน่อยแล้วจะตามไปสมทบที่สวนป่าไผ่ที่หลัง เมื่อเพื่อนๆ เดินคล้อยหลังไปแล้วเธอจึงผลักประตูไม้ไผ่เสียงดังเอี้ยดอ๊าด หญิงสาวเริ่มเหวี่ยงตักเมื่อคิดได้ว่าตอนนี้เธอก็แอบเข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาตเหมือนกัน คงต้องรีบไปลากคนนั้นออกมาก่อนที่จะ

¹ หมิงเยว แปลว่า แสงจันทร์

เจ้าหน้าที่จะพลอยคิดว่าเธอเป็นพวกเดียวกับเขา

แต่เมื่อเห็นสภาพภายในตำหนัก แว่วปราชญ์ก็อดที่จะเดินสำรวจดูรอบๆ ไม่ได้ มีทั้งภาพวาดด้วยพู่กันจีน เครื่องถ้วยชามโบราณลวดลายสวยงามน่าชม สมเป็นสมบัติล้ำค่าของชาติ และหยกแกะสลักขนาดเล็กกระจจีว-หลิว เพ่งมองจนจิตตู่ก็ยังไม่ค่อยชัดหลายชิ้น ซึ่งสร้างความตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างมากจนหญิงสาวมัวอ้อยอิ่งกับโบราณวัตถุเหล่านั้นอยู่นาน กระทั่งได้ยินเสียงใครคนหนึ่งเอ่ย

“ฟง”

หรือว่าจะเป็นเสียงของคนคนนั้นที่แอบเข้ามาในตำหนัก ว่าแต่เขาเรียกใครกันนะ

“ฟง”

เสียงเรียกดังขึ้นอีกครั้ง แม้จะกลัวเพราะไม่รู้ว่าเป็นอีกฝ่ายเป็นใคร แต่ความอยากรู้อยากเห็นก็มีมากเกินกว่าที่จะทำให้แว่วปราชญ์หันหลังกลับ เธอจึงลองเดินสำรวจห้องที่เหลืออยู่อีกสองห้อง เมื่อผลักประตูห้องแรกเข้าไปก็พบว่าห้องนอนว่างเปล่า ที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายเหมือนในหนังสือกำลังภายในที่เคยดู ก่อนที่จะไปเปิดประตูอีกห้อง กระว่าหากไม่พบใครก็จะออกไปหาเพื่อนๆ แล้ว

ห้องนอนห้องที่สองทำให้หญิงสาวถึงกับตื่นตะลึงเพราะมีขนาดใหญ่กว่าห้องแรกมาก คาดว่าคงเป็นห้องนอนเจ้าของตำหนักที่เป็นองค์ชายซึ่งเธอจำชื่อไม่ได้ แม้ข้าวของในห้องจะดูเรียบง่าย แต่ก็มีไฮไลต์อยู่ที่ห้องอาบนํ้าและระเบียงชมจันทร์เล็กๆ เพื่อชมทิวทัศน์อันสวยงามอีกด้วย

ในเวลากลางคืนหากได้มานั่งชมจันทร์ที่ระเบียงนี้คงจะมีความสุขไม่น้อย หญิงสาวค่อนข้างแน่ใจว่าถ้าไม่ติดโปรแกรมท่องเที่ยวที่เหลืออยู่เป็นหางว่าว และป่านนี้เพื่อนๆ คงจะตามหาเธอกันแล้วละก็ เธออยากจะอยู่ที่นี่ให้นานมากกว่านี้สักหน่อย

แว่วปราชญ์ยังสงสัยไม่หาย เธอเห็นคนคนนั้นอยู่ในตำหนักนี้แท้ๆ

แล้วห้องก็มีอยู่แค่ไม่กี่ห้อง แต่กลับหาเขาไม่พบ แปลกจริงๆ

‘นี่เธอคงไม่ได้โดนผีหลอกตอนกลางวันแสกๆ หรอกนะ!’

แววปราชญ์ผู้ขยาดเรื่องลึกลับจ้องขึ้นมอง ยกมือขึ้นทาบอกด้วยความหวาดหวั่น เมื่อคำว่า ‘ผี’ ผุดขึ้นมาในความคิด แค่นี้เขาก็เกรียวทั้งตัวแล้ว หญิงสาวรีบออกมาจากห้องเพื่อไปสมทบกับเพื่อนๆ ตามที่ได้นัดกันไว้

หนึ่ง

เทพบุตรหยกขาว

แววปราชญ์พบคนคนนั้นแล้ว แม้จะเห็นเพียงแผ่นหลังแต่เธอก็มั่นใจ ว่าเขาเป็นคนที่ภาพถ่ายแน่นอน ด้วยรูปร่างที่สูง หนา ดูบึกบึน ซึ่งอาจเป็น เพราะชุดคลุมยาวกรุยกรายสีดำที่เขาสวมอยู่ เส้นผมดำสนิทของเขายาวถึง แผ่นหลังและเคลื่อนไหวตามแรงลมที่พัดมาปะทะ แวปราชญ์ได้แต่ยืนตะลึง อยู่กับที่ เมื่อได้ยินท่วงทำนองเพลงอันเศร้าสร้อยสะเทือนอารมณ์

เขาคงรู้แล้วว่าหญิงสาวยืนอยู่จึงหันกลับมามอง เสียงเพลงหยุดชะงัก ขาดห้วงทำนอง ใบไม้ในมือของเขาปลิวไปกับสายลม แล้วต่างก็จ้องหน้ากัน อยู่ครู่หนึ่ง

แววปราชญ์เห็นว่าเขามีรูปร่างหน้าตาสง่างาม ดวงตาโตสีดำสนิทรับ กับจมูกที่โด่งเป็นสัน และชุดที่สวมก็ดูเหมือนจอมยุทธ์ที่หลุดออกมาจาก นิยายจินกำลังภายใน

‘นี่คงเป็นความฝันกระมัง’

“เจ้าเป็นใคร” เขาพูดกับแววปราชญ์เป็นภาษาจีนกลาง พลังสาวเท้า เข้ามาใกล้ นัยน์ตาสีดำเหลือบมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า “ช่างแต่งกาย ประหลาดยิ่งนัก”

แววปราชญ์ทำตาโต แล้วถามชายหนุ่มเป็นภาษาจีนกลางเช่นกัน “คนที่ฉันเห็นเมื่อกี้คือคุณนี่เอง” เธอเรียนรู้ภาษาจีนพื้นฐานจากเพื่อน และอยากลองพูดบ้าง

“คุณเป็นเจ้าของที่นี่หรือคะ”

ชายหนุ่มผมยาวขมวดคิ้วเร็ว ไม่ตอบคำถามของแววปราชญ์ แต่กลับพาดฝ่ามือกราดลงกับพื้น ส่งผลให้ร่างของหญิงสาวถูกพลังสายหนึ่งที่ยังไม่เห็นโอบอุ้มและลากกลับเข้าสู่ตำหนัก

“กรี๊ด! ลมบ้าหมูหรือไงเนี่ย แรงเป็นบ้า นี่คุณ คุณเป็นอะไรหรือเปล่า”

ลมพัดแรงกระทั้งหอบร่างของแววปราชญ์กระเด็นมากองในตำหนักหมิงเยว่ พอลุกขึ้นมาได้ เธอก็ตั้งใจจะเปิดประตูไปดูอาการผู้ชายผมยาวคนนั้นว่าเป็นอย่างไรบ้าง ป่านนี้อาจจะกลิ้งตกบึงไปแล้วก็ได้ แต่ประตูกลับล็อกเสียนี้

แววปราชญ์ร้อนใจจึงได้แต่ทุบประตู ร้องเรียกชายหนุ่มที่เธอพบหรือใครก็ได้ให้ช่วยเปิดประตูให้ ตอนนั้นเพื่อนๆ ทุกคนคงกำลังตามหาเธอกันจ้าละหวั่นแล้วแน่ๆ

ภายนอกตำหนักหมิงเยว่ปรากฏเงาดำสายหนึ่ง ผู้มาเยือนสวมชุดดำคลุมร่าง ปกปิดหน้าตา คาดว่าคงเป็นผู้มีลมปราณสูงส่ง

“ท่านคือเทพบุตรหยกขาว?” น้ำเสียงนั้นบ่งบอกว่าเป็นผู้บุรุษ

“ข้าคือกระบี่ไฉ่ฉาน บึงวิเวกแห่งนี้ยินดีต้อนรับสหายผู้มาเยือนทุกท่าน แต่เกรงว่าครั้งนี้คงไม่สะดวก”

“หากท่านไม่ให้คำตอบที่ข้าพึงพอใจ เห็นทีข้าคงต้องลงมือแล้ว”

คนชุดดำชักกระบี่ ผู้ถูกอ้างว่าเป็นเทพบุตรหยกขาวเพียงโบกแขนเสื้อ แล้วจู่โจมกลับด้วยฝ่ามือสู่ท้องน้อยของผู้บุรุษ

ชายชุดดำถอยไปไกลหลายวาพร้อมกับกระอักโลหิต แล้วหัวเราะอย่างเย็นชา

“ท่านบีบบังคับตัวเอง”

ชายชุดดำลึกลับชักกระบี่จู่โจมอีกครั้ง เป้าหมายกลับเป็นตำหนักหมิงเยว่ หญิงสาวแปลกหน้ายังอยู่ในตำหนัก ด้วยพลังฝีมือของผู้บุกรุกอาจส่งผลให้ตำหนักพังทลายและเกิดอันตรายแก่นางอย่างแน่นอน

“อย่าแตะต้องนาง”

ผู้บุกรุกแค้นเสียงดังเฮอะ ก่อนจะขยับรอยยิ้มเมื่อพริบตาเดียว เทพบุตรหยกขาวก็มายืนขวางอยู่เบื้องหน้า และชักอาวุธประจำกายออกมาเสียแล้ว กระบี่สองประกายแวววาวบาดด้วยแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้า

กระบี่ไป๋² เป็นอาวุธที่ไม่เคยได้ตี้มโลหิตของคู่ต่อสู้เลยแม้แต่ครั้งเดียว ด้วยนายของมันถือคติว่า ‘เราเป็นผู้ชี้ขาด ท่านสู้เราหนี ท่านฆ่าเราป้องกันตัว’ แต่ครั้งนี้ที่เทพบุตรหยกขาวยอมหันคมกระบี่เข้ารับมือด้วย ก็เป็นเพราะห่วงความปลอดภัยของสตรีผู้นั้น

“ข้าได้รับคำตอบแล้ว ขอลา”

ผู้บุกรุกปริศนาบรรลุป้าหมายในการมาเยือนตำหนักหมิงเยว่แล้ว จึงก้าวออกจากบึงวิวก และหลบเร้นกายลงจากเขา ที่ไว้เพียงเสียงหัวเราะที่ดังสะท้อนทั่วอาณาบริเวณ

เทพบุตรหยกขาวลดกระบี่ในมือลง เหลือบตามองสตรีในห้อง แม้จะเห็นเพียงรางเลือนก็พอทราบว่างคงตื่นตระหนกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่น้อย

เมื่อมันใจว่าคนชุดดำคงไม่ย้อนกลับมาอีก เจ้าของตำหนักหมิงเยว่จึงผลักประตูเข้ามาดูหญิงสาวแปลกหน้า ก็เห็นนางยืนตะลึงอยู่กับที่ จึงปลอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“แม่นางไม่ต้องหวาดกลัว คนผู้นั้นลงจากเขาไปแล้ว”

²ไป๋ แปลว่า จิ้งจอกขาว

หญิงสาวแปลกหน้าขยับตัวแล้วเข้ามาเขย่าแขนของเขา

“เมื่อไหร่จะตื่นหรือคะ โอ๊ย ฉันนึกว่าคุณจะเป็นอะไรไปแล้วเสียอีก
ทำไมเราไม่โทรศัพท์หาตำรวจล่ะคะ”

เทพบุตรหยกขาวไม่เข้าใจภาษาที่นางพูดเลยสักนิดเดียว

“เจ้ากำลังพูดอะไร นี่เจ้ามาจากที่ใดกันแน่”

เทพบุตรหยกขาวขมวดคิ้ว ความหวาดระแวงเข้ามาแทนที่ความห่วงใย
ในสวัสดิภาพของหญิงสาวซึ่งเสียขวัญคนนี้เสียแล้ว เมื่อสักครู่มีผู้บุกรุกลักกลับ
ขังยังมีฝีมือสูงพอตัว และยังอาจล่วงรู้ระแคะระคายถึงตัวตนที่แท้จริงของเธอ
อีกด้วย หรือว่าสตรีนางนี้จะเป็นสายลับที่ถูกใช้ให้มาค้นหาข้อมูลบางอย่าง
จากเขา

การแปรเปลี่ยนนามและหลบเร้นกายจากยุทธภพหาใช่เพราะเบื่อหน่าย
ความวุ่นวายประการเดียวไม่ แต่ยังคงมีคนคนหนึ่งที่เขาจะต้องปกป้อง ดังนั้น
จึงให้ผู้ใดล่วงรู้ถึงฐานะที่แท้จริงของตนไม่ได้อย่างเด็ดขาด เพราะอาจเป็น
การชักนำเหตุเภทภัยไปสู่คนผู้นั้นได้

ปลายกระบี่เรียวยาวและคมกริบซึ่งมีนามว่า ‘ไป๋หู’ จ่อเข้าที่คอหอย
ของสตรีเบื้องหน้า น้ำเสียงของชายหนุ่มเจ้าของนิวาสสถานเปลี่ยนเป็นเย็นชา
“ใครส่งเจ้ามา”

“กรี๊ด! จู่ๆ ทำไมหันดาบมาหาฉันเสียล่ะ เอามันออกไปนะ” หญิงสาว
แปลกหน้าร้องอย่างหวาดผวา เธอเรียกกระบี่เรียวยาวที่มีคมทั้งสองด้าน
ว่าดาบ

“บอกมา”

เทพบุตรหยกขาวหมุนกระบี่ในมือจ่อคอหอยหญิงสาวในระยะประชิด
กว่าเดิม กระทั่งปลายกระบี่นั้นทิ่มแทงผิวเนื้อของนาง

แววตาของหญิงสาวเบิกโพลงอย่างตื่นตระหนก นางขยับตัวก้าวถอย
หลังตามสัญชาตญาณ เหวี่ยงไหล่ซึ่มผุดพราวเต็มใบหน้า แต่กระบี่ไป๋หูก็ยังคง
ทำหน้าที่ต่อไปอย่างไม่ลดละ

เทพบุตรหยกขาวมองออกว่านั่นเป็นเพราะความกลัว ใครจะไม่กลัวตาย ในเมื่ออาวุธแหลมคมมาจ่อคอขนาดนี้ และสายตาของเขาก็ไม่ได้บ่งบอกว่ากำลังล้อเล่นเลยสักนิด

ชายหนุ่มเห็นอาการตัวสั่นงันงกของหญิงสาวใต้คมกระบี่ก็ปลันนีกส่งสารขึ้นมา ทว่า...ความประมาทเป็นหนทางสู่ความตายมิใช่หรือ หากการใจอ่อนในวันนี้ส่งผลร้ายแรงต่อคนผู้นั้น ก็เป็นตัวเขาเองที่จะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต

กองทัพนับหมื่นแสนอาจพ่ายได้แม้กับสตรีเพียงนางเดียว หรือที่เรียกกันว่ากลลวงหญิงงาม ดังนั้นอย่ายอมให้ใบหน้าไร้เดียงสาอันหลอกลอยอย่างเด็ดขาด ต้องสืบสวนที่มาของนางจนกระจ่างแจ้งให้จงได้

ไม่ว่าที่เทพบุตรหยกขาวจะตัดสินใจใช้วิธีการข่มขู่ขึ้นต่อไปกับเฉลยสาวแปลกหน้า นางก็สลับไปเสียก่อน

นางสลับจริงๆ หรือเป็นแค่เล่ห์กลของนางกันแน่

แฉวปราชญ์ฟื้นขึ้นมาในห้องที่ว่างเปล่า หญิงสาวเหลียวซ้ายแลขวา
หยิกแก้ม ทบศีรษะตนเอง หวังว่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้จะแค่ความฝัน

การต่อสู้ระหว่างคนชุดดำกับผู้ชายเดี่ยวดีเดียวร้ายคนนั้นเป็นแค่ความฝันเท่านั้น ตอนนี้เธอตื่นแล้วและจะต้องรีบออกไปจากตำแหน่งเสียที่ป่านนี้เพื่อนฯ คงร้อนใจจะแย่แล้วที่เธอมาหายตัวไปนานๆ อย่างนี้

แฉวปราชญ์ปลุกประตูดำหนัก เห็นสะพานไม้ทอดยาวสู่ทางเดินลึกเข้าไปในป่า หญิงสาวตัดสินใจวิ่งไปตามทางเดินเพื่อไปหาเพื่อนๆ ของเธอ ทั้งความทรงจำเหน็ดความตายและความหวาดผวาก็ไถ่เอียงหลัง เมื่อได้พบกับเพื่อนๆ แล้วก็หวังว่าเธอจะรู้สึกดีขึ้น

ทางเดินกว้างเต็มไปด้วยก้อนหินขรุขระ ซ้ำบางช่วงยังมีกิ่งไม้ร่วงลงมากีดขวางเส้นทาง ทำให้แฉวปราชญ์ล้มลุกคลุกคลาน ใบหน้าขาวนวลมีรอยขีดข่วนจากกิ่งไม้แหลมคมทั้งหน้าผากและจมูก แต่เธอก็ไม่สนใจ ขอให้ได้ออก

ไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุดก็พอ

แววปราชญ์ตื่นมาวิ่งจ็อกกิ้งตั้งแต่ตีห้าทุกวัน ทั้งยังเรียนมวยไทยและยูโดด้วย ทำให้ร่างกายยืดหยุ่นและแข็งแรง วิ่งลงจากเขาเค็นสabayหายห่วงขอเพียง ‘สองคนนั้น’ ที่สู้กันอย่างกับหนังจิ้งก้านภายในจะไม่หลุดออกมาในโลกแห่งความเป็นจริง แล้วติดตามเธอมาเป็นใช้ได้

แม้จะเป็นแค่ความฝัน แต่แววปราชญ์ก็ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเธอจะหลงอยู่ภายใต้คมกระบี่บางเล่มนั้นได้ ปกติหญิงเก่งไม่กลัวใครอย่างเธอน่าจะลองสู้กับผู้ชายคนนั้นดูสักตั้ง ทว่าเธอกลับกลัวเขาจนเป็นลมไปเสียนี้ น่าอายจริงๆ

แววปราชญ์รู้สึกว้าวิ่งมาร่วมครึ่งชั่วโมงได้แล้ว แต่ก็ไม่เห็นวี่แววว่าจะมีผู้คนอยู่แถวนี้เลย ที่นี่เป็นสถานที่ท่องเที่ยว จะไม่มีนักท่องเที่ยวผ่านมาสักคนเลยได้อย่างไร

‘มันซึกจะยังไงๆ แล้วสิ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน’

แววปราชญ์หยุดยืนพักเหนื่อยใต้ต้นไม้สักครู่ โชคดีจริงๆ ที่มีลำธารเล็กๆ อยู่ใกล้ๆ เธอจะได้ดื่มน้ำให้ชื่นใจสักหน่อยแล้วค่อยวิ่งต่อ เธอนั่งยองๆ วกน้ำขึ้นดื่มอย่างหิวกระหาย จากนั้นก็ลูบหน้าลูบคอพอให้หายร้อน ก่อนจะลุกขึ้นเพื่อไปหาเพื่อนๆ ต่อ แต่แล้วก็ต้องชะงัก เมื่อเห็นภาพสะท้อนในน้ำว่าข้างหลังของเธอมีใครคนหนึ่งยืนอยู่ หญิงสาวไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัว และไม่รู้ว่าเลยด้วยซ้ำว่าเธอมาอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไร แคมกระบี่ในมือนั้นยังพาดอยู่ที่คอของเธอด้วย!

ถ้าจำไม่ผิดเขาคือชายชุดดำที่ประมือกับผู้ชายผมยาวคนนั้น!

ตกลงนี่เธอกำลังฝันอีกแล้วใช่ไหม

“คงไม่ต้องให้ข้าใช้กำลังหรอกนะ”

เทพบุตรหยกขาวหลบเร้นกายอยู่หลังพุ่มไม้ เห็นหญิงสาวแปลกประหลาดถูกชายชุดดำสกัดจุดจนขยับตัวไม่ได้ ก่อนที่ชายคนนั้นจะจับตัวนางวางลงในถ้ำมืดดำ

ชายคนนั้นเป็นผู้บุกรุกที่ประมือกันเมื่อไม่กี่ชั่วยามมานี้เอง
'หรือจะรู้จักกัน'

ชายหนุ่มใช้ชีวิตตัวเองไล่ตามทั้งสองคนไปโดยเว้นระยะห่างพอสมควร
ด้วยคิดว่าชายชุดดำคงวางแผนให้ตนติดตามไปเพราะมีเป้าหมายในใจอยู่แล้ว
อย่างแน่นอน

ชายชุดดำหยุดยืนที่ลานกว้างตรงเชิงเขา ก่อนจะนำร่างหญิงสาวออกมาจากถ้ำ
แล้วมัดด้วยเชือกโยงไว้กับต้นไม้ เมื่อเสร็จเรียบร้อยชายชุดดำ
ก็เปล่งเสียงดังกังวาน

"เทพบุตรหยกขาว ข้ารู้ว่าท่านติดตามข้ามา จงออกมาเถิด"

ผู้ถูกเอ่ยนามก้าวออกมาจากพุ่มไม้ และถามกลับด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"นางไม่ใช่พวกเดียวกับเจ้าหรือ"

"ข้าควรจะเป็นฝ่ายถามท่านมากกว่ากระมัง นางมีความเกี่ยวพันอันใด
กับท่านกันแน่"

ชายชุดดำทอดถอนใจ รอคำตอบอย่างใจเย็น

เทพบุตรหยกขาวขบคิด เขาปล่อยให้นางออกมาจากตำหนักหมิงเยว่
อย่างสะดวกโดยไม่ขัดขวาง เพราะหวังจะตามสืบถึงต้นตอของเรื่องราว
ทั้งหมด แต่ดูเหมือนเรื่องราวจะกลับจากหน้ามือเป็นหลังมือเสียแล้ว นางอาจ
ไม่ใช่พวกเดียวกับชายชุดดำ

ระหว่างที่นางสลบ เทพบุตรหยกขาวได้สัมผัสมือของนางเพื่อตรวจสอบว่ามีวรยุทธ์หรือไม่ ก็พบว่านางเป็นเพียงหญิงสาวธรรมดา หรือจะเก็บงำ
ประกายไว้อย่างมืดชิดจนมองเพียงผิวเผินไม่ออก จิตใจของเทพบุตรหยกขาว
ว้าวุ่นและสับสน ดูรูปการณ์แล้วเกรงว่าหญิงสาวแปลกหน้าผู้นี้จะเป็นเพียง
ผู้รับเคราะห์คนหนึ่งเท่านั้น

จู่ๆ เชือกที่ผูกมัดร่างของหญิงสาวผู้นั้นก็ขาดลง ร่างของนางลอยละลือ
ชายชุดดำรับร่างนั้นไว้และใช้กระบี่ในมือจ่อคอหอยตัวประกันเพื่อป้องกัน
ไม่ให้หนีไปได้

“หากท่านไม่ตอบคำถามของข้า ก็อย่าหาว่าข้าไม่ปรานีต่อคนของท่านเลยนะ”

ผู้บุกรุกชุดดำแย้มรอยยิ้มตั้งผู้มิชย โดยมีทราบว่าการะปิเป้หูถูกชักออกจากฝักเมื่อใด เพียงสายลมพัดผ่านกายให้รู้สึกเย็นสบาย ก็พลันเปลี่ยนเป็นความเจ็บปวดรากับร่างกายกำลังจะปรแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ในเวลาต่อมา

ร่างตัวประกันหายไปจากอ้อมแขนที่มีรอยพันเป็นทางยาว โลหิตไหลซึมเป็นดวงใหญ่ราวกับกลีบดอกไม้ผลิบาน

ผีเท้าเผวเมารวชนนกก้าวจากไปอย่างเงียบงัน เสียงใบไม้ต้องสายลมดังกังวานราวกระดิ่งขับขานในฤดูใบไม้ผลิ สวยงามราวกับภาพในความฝัน

แววปราชญ์ดินขลุกลกอยู่ในอ้อมแขนของชายหนุ่มผมยาว หญิงสาว
ไม่เข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเลยสักนิด จู่ๆ เจอใครก็ไม่รู้ที่สวมเสื้อผ้าอย่างกับหลุดออกมาจากนิยายกำลังภายใน คนหนึ่งโผล่มาแบบไม่ทันให้ตั้งตัว โทกผ้าปิดหน้าปิดตาอย่างกับไอ้โง่ มาถึงก็ชักกระบี่สู้กันซังเซ่งๆ จากนั้นก็กระโดดหนีหายไปเฉยเลย

ส่วนอีกคนหนึ่ง ตอนแรกก็วิ่งเข้ามาดูเธอด้วยความเป็นห่วงเป็นใย แต่แล้วเหมือนเขาคิดหวาดระแวงขึ้นมา จึงชักกระบี่ขึ้นมาจ่อคอเธอเสียนี้ เล่นเอาตกใจจนเป็นลมเลยทีเดียวนะ แล้วพอฟื้นขึ้นมาก็กะว่าคงรอดพ้นจากคนบ้ารายที่สองแน่แล้ว แต่ดันหนีเสือปะจระเข้ ตาโรคจิตคนแรกดันย้อนกลับมาจับเธอ แถมยังสกัดจุดไว้ทำให้พูดและขยับตัวไม่ได้ อย่างกับในหนังไม่มีผิดเพี้ยน และยังทำให้เธอเสียวูบจนถึงตาตุ่มด้วยการเอากะบี่มาพาดคอ ทำเหมือนจะฆ่าเธอโชว์พ่อหนุ่มผมยาวคนนั้น ทั้งๆ ที่เธอไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเขาเลยแท้ๆ

แววปราชญ์ถูกชายหนุ่มผมยาว หน้าตาหล่อเหลาน่ากรี๊ด อุ้มหนีตาโรคจิตคนนั้นมา คงจะน่าดีใจไม่น้อยเลยทีเดียวนะถ้าหมอนี่ไม่ใช่คนบ้าเหมือนกัน

ความบ้าของชายหนุ่มคนนี้ก็คงจะพอๆ กับพละกำลังและความแข็งแรงของเขา น้ำหนักของเธอเลยมาตรฐานมานิดหน่อย แต่เขาอุ้มเธอพร้อมกับวิ่งไปด้วย แล้วยังวิ่งฉิวชนิดแรงดีไม่มีตก ไม่แสดงอาการเหน็ดเหนื่อยเมื่อย่ำให้เห็นเลยสักนิด หวังว่าคงจะไม่พาไปฆ่าหรือพาไปทำมิดีมิร้ายนะ

‘กรี๊ด! ช่วยด้วย!’

แววปราชญ์ได้แต่ร้องตะโกนอยู่ในใจ ระหว่างถูกฆ่าตายกลางป่ากลางเขา กับถูกปล้ำอย่างทารุณป่าเถื่อน ตัวเลือกไหนเธอก็ไม่เอาทั้งนั้น!

หญิงสาวหยุดคิดเรื่องน่ากลัวชั่วคราว เมื่อชายหนุ่มผมยาวอุ้มเธอเข้าไปในตำหนักหิมะขาว แล้วให้เธอนั่งบนเก้าอี้ที่มีพนักพิง หญิงสาวสบายตัวขึ้นมานิดหน่อย ถ้าจะให้ดีกว่านี้เธออยากจะขยับตัวได้เสียที ปกติการถูกสกัดจุดจะขยับไม่ได้ประมาณหนึ่งชั่วโมงกระมัง

‘หนึ่งชั่วโมงเท่ากับสองชั่วโมง! เหน็บกินตายแน่ๆ ปราชญ์เอ๊ย!’

ชายหนุ่มหนึ่งที่เก้าอี้ตรงข้ามกับแววปราชญ์ เขาถอนหายใจเฮือก ก่อนจะพูดกับเธอเป็นภาษาจีนอีกเช่นเคย

“เจ้ามาจากที่ใด”

แววปราชญ์ร้องประท้วงอยู่ในใจ เธอพูดกับเขาได้ที่ไหนกันเล่า! ถูกตาโรคจิตนั่นกดนิ้วลงแถวๆ เนินอกสองสามครั้งก็เบ้กิน แถมเขนขาที่ยังไม่มีแรงอีกต่างหาก

ชายหนุ่มทรงหน้าทำตาโต เขาลุกขึ้นแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้แววปราชญ์ หญิงสาวอยากจะทำอะไรก็ได้แต่ทำไม่ได้เพราะร่างกายแข็งทื่อไปหมด โอกาสหนึ่งคงเหลือแค่ศูนย์หากถูกเขาฆ่าเสียตอนนี้

เธอหลับตาปี รู้สึกว่าเขาเตะที่เนินอก เมื่อลืมตาดูก็เห็นใบหน้าหล่อเหลาคมคายถอยห่างออกไป

“ข้าจะถามอีกครั้ง เจ้ามาจากที่ใด” ชายหนุ่มพูดกับหญิงสาวอีกครั้งอย่างช้าๆ และขัดถ้อยขัดคำ

“เมืองไทย”

หญิงสาวตอบทันควัน และในทันทีที่ได้ยินเสียงตัวเองก็ถึงกับกรีดร้อง
ดังลั่นตาหนักไม้ไฟหลังน้อย

“พูดได้แล้ว โอ้ย! นี่กว่าชาตินี้จะไ้กินไปทั้งชาติแล้วเสียอีก ไม่ได้พูด
จนน้ำลายในปากจะหยุดอยู่แล้วเนี่ย”

“มันคือที่ใดกัน” ชายหนุ่มขมวดคิ้วแล้วรินน้ำชาส่งให้เธอ

หญิงสาวยื่นมือจะรับถ้วยชาจากมือชายหนุ่มแล้วเพราะกระหายน้ำพอดี
แต่เธอก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้เขายังก้มกระบี่ใส่เธออยู่เลย
แล้วจู่ๆ จะมาใจดีรินน้ำชาให้ดื่มง่ายๆ ได้อย่างไร หมอนี่จะต้องมีแผนการ
ชั่วร้ายอยู่ในหัวแน่นอน

แหม! แต่เสียดายจริงๆ ที่พูดคนละภาษา ไม่อย่างนั้นละก็ จะด่าใส่ให้
ไฟแลบเลยก็เดียว

เธอต้องหนี! คนคุ่มดีคุ่มร้ายอย่างหมอนี่ตอนนี้ก็ดีใจหาย ประเดี๋ยว
เกิดยาที่กินระงับอาการหมดหรืออากาศร้อนขึ้นมา คงได้ลุกขึ้นมาบีบคอเธอ
ตายปะไร

“อ๊ะ! นั่นตัวอะไรนะ”

แววปราชญ์ลูกพรวด ชี้นิ้วไปส่งเดช ตะโกนเสียงดังเพื่อเรียกร้อง
ความสนใจให้ชายหนุ่มหันมองตาม จากนั้นเธอก็วิ่งเผ่นออกทางประตูเดิม
ที่เปิดทิ้งไว้ทันที

‘ลาละ ฉันยังไม่อยากตายก่อนวัยอันควร!’

เทพบุตรหยกขาวมองน้ำชาเย็นชืดในถ้วย เขายิ้มบางๆ ที่มุมปากแล้ว
ดื่มรวดเดียวจนหมด ก่อนจะคว้ากระบี่ไปทุบแล้วตามหญิงสาวแปลกหน้าไป

ชายหนุ่มไม่ได้ตั้งใจที่จะปลิดชีวิตนาง แต่ดูเหมือนทำที่ถูกต้องของเขา
เมื่อช่วงเย็นจะทำให้นางหวาดกลัวจนถึงกับต้องหนีเตลิดไปทันที

ในเมื่อข้อสงสัยยังไม่กระจ่างแจ้ง หนทางที่ดีที่สุดใยามนี้คือเก็บนาง
ไว้ใกล้ตัวให้มากที่สุดจะดีกว่า

เทพบุตรหยกขาวเหลือบตามองท้องฟ้ามืดสนิทไร้ซึ่งแสงจันทร์ แม้แต่ดวงดาวยังแฝงเร้นอยู่หลังม่านเมฆหนา หากไม่ใช่ผู้มีพลังยุทธ์ทั้งยังชำนาญเส้นทางบนภูเขากูนี่เป็นอย่างดีแล้ว จักต้องหลงอยู่ในเส้นทางคดเคี้ยววกวน แม้อยากกลับก็คงกลับไม่ได้เป็นแน่ ยิ่งในคืนเดือนมืดอย่างนี้ ยิ่งมีสัตว์ร้ายนานาชนิดกับผู้นกรุกชุดดำคนนั้นที่ยังไม่ทราบที่มาแน่ชัด นางอาจตกอยู่ในอันตราย

“กรีด!”

ก่อนได้ยินเสียงกรีดร้อง เทพบุตรหยกขาวได้ยินเสียงดังราวกับมีฆองหนักหล่นลงกับพื้นอย่างแรง ชายหนุ่มรีบรุดตามไปอย่างกระชั้นชิด และเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก็ไม่ทราบว่าจะยิ้มหรือจะสงสารนางดี

บริเวณนี้เป็นเนินหน้าผาสู่ชั้น หากเดินทะเล่ทะล่ำไม่ระมัดระวัง ก็เท่ากับเดินไปสู่มุมโลกเท่านั้นเอง!

นางอาจจะยังไม่ถึงที่ตายกระมัง จึงแค่ตกลงไปในหลุมดักสัตว์ที่นายพรานเคยขุดไว้แต่ไม่ได้ใช้งานมานานแล้ว นับตั้งแต่เทพบุตรหยกขาวล้างมือในอ่างทองคำ และเปลี่ยนชื่อเป็นกระปิไรรานมาแล้วมาอาศัยอยู่ที่นี้ ก็ไม่มีผู้ใดหาญกล้ามาจับสัตว์ที่นี้อีกเลย ดงหนามกิ่งไม้ที่แหลมคมซึ่งอยู่ในหลุมดักสัตว์ก็ถูกนำออกไปจนหมดแล้ว

แต่หลุมดักสัตว์ก็ลึกลับมืดทึบระ หยึงสาวตกลงไปแบบไม่ทันได้ตั้งตัว ก็คงเจ็บหนัก เทพบุตรหยกขาวเห็นเลี้ยวหน้านั้นแฉะชัดขึ้นเมื่อดวงจันทร์เต็มดวงโผล่พ้นแพรเมฆ หยึงสาวแปลกหน้านั่งจำเฝ้าอยู่กันหลุม มือข้างหนึ่งคลำกัน อีกข้างก็หวดขา ใบหน้าของนางเหยเก้นเป็นผลมาจากความเจ็บ

เทพบุตรหยกขาวนั่งลงตรงปากหลุม ยื่นมือให้หยึงสาวจับเพื่อปีนขึ้นมาจากหลุม แต่นางยังนั่งหวดขาอยู่อย่างนั้นไม่ยอมลุกขึ้นยื่นเสียที ชายหนุ่มเอะใจจึงกระโดดลงไปหาเพื่อดูขาของนาง ก่อนจะอมยิ้มบางๆ

นางขาหัก! นับว่าคุ้มค่าแล้วสำหรับเขา นางไม่มีเรี่ยวแรงใดๆ จะหนีลงจากเขาเยี่ยซานให้เขาต้องออกตามวันละหลายตลบไปอีกนานนับเดือนทีเดียว!

หญิงสาวตรงหน้าน้ำตาลลอบบี้ คงจะเจ็บปวดมากกระทั่งลุกไม่ขึ้น แต่ถึงกระนั้นเมื่อเห็นเขายืนอยู่ตรงหน้าก็ยังพยายามขยับตัวถอยหลังอย่างหวาดกลัว แต่กลับเรียกรอยยิ้มกว้างจากเทพบุตรหยกขาวที่น้อยคนจะได้เห็นถึงจะกลัวแต่นางกลับจ้องเขาแบบไม่ละสายตาแม้แต่หน่อย

ท่าทางใจสู้ ร่างกายก็แข็งแรงไม่น้อย หากได้ขัดเกลาสักเล็กน้อยน่าจะเป็นหยกที่ส่องประกายได้ไม่ยากนัก และเขาก็ถูกชะตากับนางมากทีเดียว หรือเขาควรจะได้รับนางเป็นศิษย์หากปราศจากข้อสงสัยในตัวนางแล้ว ไวลองคิดดูอีกที

เทพบุตรหยกขาวนั่งลงและอุ้มหญิงสาวขึ้นแนบอก โดยไม่สนใจเสียงประท้วงและอาการตื้อตึงของนางที่พูดออกเขาดังพลັกๆ ซ้ำยังยื่นริมฝีปากน้อยๆ มากัดลำคอของเขาด้วย

‘ฤทธิ์มากจริงๆ นะ’

ชายหนุ่มจึงตัดสินใจสกัดจุดนางเพื่อหยุดเสียงที่ฟังไม่เข้าใจ แล้วกระโดดขึ้นมาจากหลุมดักสัตว์ จากนั้นก็ใช้วิชาตัวเบาพาหญิงสาวที่ไม่ทราบแม้แต่ชื่อกลับต่าหนักหิมะเยว่ทันที

มันเป็นความซวยซ้ำซ้อนของเธอโดยแท้ แววปราชญ์ก็รู้ดีร้องอยู่ในใจ

หนุ่มหล่อคุ่มดีคุ่มร้ายกำลังยื่นหมั่นโถวใส่ปากเธอ ให้ตายเถอะ วันนี้เธอหนีไปสองรอบแต่ก็หนีไม่พ้น ต้องถูกเขาอุ้มกลับมาจนได้ แล้วเธอจะหนีเขาไปอีกครั้งได้อย่างไร ในเมื่อขาขวาของเธอหักเพราะตกลงไปในหลุมดักสัตว์ ข้ำแขนและมือก็ยังเจ็บระบม แม้แต่จะจับตะเกียบก็ยังทำไม่ได้ จนต้องให้ผู้ชายที่เอนเอียงไปทางโรคจิตมาบ่อนหมั่นโถวให้กินเสียนี้

“ปล่อยฉันไปได้ไหม อย่าทำอะไรฉันเลย ฉันขอร้อง”

แววปราชญ์หวังว่าเขาจะเข้าใจที่เธอพูด แต่ไม่เลย ชายหนุ่มตรงหน้าวางตะเกียบแล้วยกถ้วยชาจ่อปากเธออีก

‘หรือเขาคิดจะเลี้ยงเธอให้เป็นตุ๊กตาของเขา? ไม่นะ! นี่มันโรคจิตของแท้เลย! แล้วจะหนีไปจากที่นี่ได้ยังไงกันล่ะ อย่าว่าแต่จะลงจากเขาเลย แค่อาน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า หรือกินข้าว ยังทำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ’

หลังจากจิบชา ชายหนุ่มผมยาวตรงหน้าก็ลุกขึ้นแล้วตรงเข้าอุ้มเธอ แกว่ปราชญ์ร้องกรี๊ดๆ เมื่อเขาอุ้มเธอเข้ามาในห้องที่มีเตียง หมอน และผ้าห่มพร้อมสรรพ นี่คือห้องนอนไม่ใช่หรือ

“นายสโตลท์เกอร์โรคจิต อย่ามาทำรุ่มร่ามกับฉันนะ!”

ชายหนุ่มวางแกว่ปราชญ์ลงบนเตียง แล้วฉีกขาทางเกงยีนของเธอ ทั้งสองข้างให้สั้นแค่เข่า ก็เห็นรอยบวมซ้ำและแผลยาวเป็นทางที่น่องทั้งสองข้าง

“เฮ้ย! นี่ชอบใช้ความรุนแรงด้วยหรือ กรีด! ช่วยด้วย คนสวยกำลังจะถูกปล้ำค่ะ ช่วยด้วย”

ชายหนุ่มฉีกแขนเสื้อของเขาแล้วเอามาพันทำให้แกว่ปราชญ์ที่หลับหูหลับตาตื่นพรadaๆ เพราะเข้าใจว่าจะถูกทำมิดีมิร้าย แต่เมื่อสัมผัสตัวขึ้นดูอีกครั้งก็เห็นใบหน้าหล่อเหลาราวพระเอกหนังจีนกำลังภายในอยู่ใกล้แค่คืบ เขาชี้นิ้วที่อกเสื้อเขาเองแล้วพูดซ้ำๆ ซัดๆ ก่อนจะเดินออกไปจากห้อง

“หยางซุน³”

แกว่ปราชญ์พึมพำสองคำนี้ หรือว่าจะเป็นชื่อของเขา

“หยางซุน...”

แกว่ปราชญ์ขยับตัวลงนอนบนเตียงอย่างลำบากยากเย็น เพียงครู่เดียวหญิงสาวก็รู้สึกอ้าวกว้างราวกับอยู่ตัวคนเดียวในโลก โชคชะตาเล่นตลกกับเธอหรือไร เพียงวันเดียวชีวิตของเธอก็กลับตาลปัตรจากหน้ามือเป็นหลังมือได้ถึงเพียงนี้

ที่นี่คือที่ไหนกันแน่ โรงถ่ายละครหรือ ทั้งผจญภัยและเศร้าเคล้าน้ำตา แกว่ปราชญ์ปวดน้ำตาทั้งเพราะมันไร้ค่าและไม่ได้ทำให้อะไรๆ ดีขึ้น

³ หยางซุน แปลว่า ดวงอาทิตย์ในฤดูใบไม้ผลิ

เธอต้องทำทุกวิถีทางเพื่อกลับไปเจอเพื่อนๆ ให้ได้ สิ่งแรกที่ต้องทำคือหนีไปจากสตอลก์เกอร์โรคจิตสวมชุดคอสเพลย์เสียก่อน!

เสียงเพลงไพเราะดังมาจากนอกหน้าต่าง แว่วปราชญ์ผกคีรีระขึ้นมองด้วยความสงสัย แต่ถ้าให้ทายก็คงเป็นเสียงดนตรีจากใบไม้ที่สตอลก์เกอร์โรคจิตคนนั้นเป่ากระมัง

ฟังดูอบอุ่น อ่อนโยน ต่างจากเสียงเศร้าสร้อยเมื่อช่วงเย็นลิบลิบ แม้เธอจะไม่ชอบหน้าและไม่ไว้วางใจคนเป่าเพลงนี้นักก็ตาม แต่อย่างน้อยก็ทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลายและชุ่มตาหลับลงได้ในเวลาไม่นานนัก

เทพบุตรหยกขาวหยุดเป่าเพลงจากใบไม้ ชายหนุ่มคาดหวังสาว
แปลกหน้าคงหลับไปแล้ว เขายังไม่ทราบชื่อของนาง พรุ่งนี้คงต้องไต่ถามให้จงได้ หากชื่อเรียกยากนักหรือนางปิดบังข้อมูลไว้ละก็ ชายหนุ่มก็ตั้งใจไว้แล้วว่า จะตั้งชื่อให้นางใหม่เสียเลย

คิ้วที่คลายลงแล้วขมวดขึ้นอีกครั้งเมื่อนึกถึงบุรุษชุดดำลึกลับไร้ซึ่งที่มาคนนั้น เทพบุตรหยกขาวทราบดีว่าความยุ่งยากกำลังจะมาเยือนในเวลาอันใกล้นี้ ท่าหนักหมิงเยว่จะมีทั้งแขกที่ได้รับเชิญและแขกที่มาเยือนโดยมิได้บอกกล่าว ดังสายลมพัดผ่านอีกนับไม่ถ้วน

บึงวิเวกจะถูกแปรเปลี่ยนเป็นบึงวุ่นวายนับตั้งแต่วันที่หญิงสาวผู้นั้นเปิดประตูออกมาจากตำหนักไม้ไผ่หลังน้อย

ชายหนุ่มมอมยิ้ม

สายลมจากหญิงผู้นั้นหรือ หากเป็นเพียงสายลมที่มิก่อตัวเป็นพายุก็คงดี

‘ฟง’ ชื่อนี้ไม่เลว เอาชื่อนี้ก็แล้วกัน

สอง

บุตรสาวบุญธรรม

แววปราชญ์ลืมนัดตื่นเพราะรู้สึกว่ามีใครสักคนมาเขย่าตัวเธอ เธอ

เขยิบตัวหนีด้วยสัญชาตญาณระแวงระวัง

หญิงชรา รูปร่างสมบุรณ์ ผิวขาวเหลือง แก้มแดงบ่มแดด มีริ้วรอย
บนใบหน้าพอสมควร สวมชุดแบบสาวจีนโบราณสีน้ำตาล เกล้าผมมวยผูก
ริบบิ้น ยืนอยู่ข้างเตียงพลางส่งยิ้มกว้างให้เธอ

“โกนเนี่ย โกนเนี่ย”

หญิงคนนั้นพูดคำนี้ถึงสองครั้งอย่างซ้ำๆ และชัดๆ แววปราชญ์รู้ว่า
คำนี้แปลว่า ‘คุณหนู’

“มีอะไรหรือคะ...”

เธอถามยังไม่ทันจบประโยคดี ก็ถูกหญิงคนดังกล่าวอุ้มขึ้นแนบอก
ทำเดียวกับที่ชายหนุ่มผมยาวอุ้มเธอเมื่อวาน หญิงสาวชินตัวสุดชีวิต ปาก
ก็ร้องไวยวาย

“ไม่เอานะ! จะพาฉันไปไหน ปล่อย!”

ไม่เพียงไม่ยอมปล่อย แต่หญิงร่างอ้วนยังโอบรัดเธอแน่นยิ่งกว่าเดิม
อีก เหมือนกลัวว่าเธอจะดิ้นหลุดหายไป ทั้งๆ ที่ก็น่าจะรู้ว่าตอนนี้เธอไม่มี

เร็วแรงจะหนีไปไหนได้อยู่แล้ว แขนขาได้ยงจนต้องพันผ้าเหมือนมัมมี่ขนาดนี้
เพียงไม่นานหลังจากแวปราชญ์ทำหน้าที่ เจ้าตัวคงจะพึงรู้สึกตัวว่า
บิ๊ปไหล่หญิงสาวในอ้อมแขนแรงไป ลำแขนใหญ่และแข็งแรงนั้นจึงคลายลง
น้ำเสียงใหญ่สมตัวพูดเบาจนแทบจะเป็นกระซิบ

“โกวเนี่ยไม่ต้องกังวล ทำตัวตามสบายเจ้าค่ะ”

สตรีวัยชราพาแวปราชญ์มาอีกห้องหนึ่งซึ่งอยู่ข้างๆ ห้องที่เรนอน
หลับเป็นตายตลอดคืน ห้องนี้มีขนาดไม่กว้างมากนัก พื้นบางส่วนเป็นไม้ไผ่
และมีส่วนที่ลาดต่ำเป็นก้อนหินขัดมันซึ่งมีลวดลายสวยงาม กลางห้องเป็น
บ่อน้ำเล็กๆ มีคว้นพวยพุ่งเป็นไอลอยออกไปนอกหน้าต่างลูกกรงซึ่งเปิดรับลม
เย็นๆ จากบึงวิเวกตลอดทั้งวัน

“หรือว่าป้าจะพาเธอมาอาบน้ำ”

ไม่พูดพาล้มให้เสียเวลา เธอคงเกรงว่าแวปราชญ์จะตื่นให้ต้อง
เหนื่อยอีก จึงจับหญิงสาวหย่อนลงไปใบบ่อน้ำทั้งๆ ที่ยังสวมเสื้อผ้าเต็มยศ

“เฮ้ย!”

แวปราชญ์ร้อง ก้มมองสภาพเปียกปอนของตัวเองสลัดกับเงยหน้า
มองสตรีซึ่งสวมชุดกระโปรงยาวแบบโบราณที่กำลังขูลมุนกับการถอดเสื้อผ้า
ให้เธออยู่ และยังคว้ามืดจะมตัดทางเกยยื่นของเธอออกด้วย

“ว้าย! ใครเขาถอดทางเกยยื่นกันแบบนี้คะป้า หนูยอมอาบน้ำแล้ว
หนูยอมแล้วป้า ป้าอย่าเอามืดมาตัดนะ หนูถอดชุดเองได้คะป้า”

เทพบุตรหยกขาวผู้เป็นเจ้าของตำหนักไม้ไผ่ส่งเสียงหัวเราะออกมา
คราหนึ่ง เมื่อได้ยินเสียงโหวกเหวกดังมาจนถึงห้องรับรองแขก เขากำลังนั่ง
จิบชารอคอย ขณะที่สตรีวัยชรากำลังทำหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย

เขาเป็นบุรุษ ส่วนนางเป็นสตรี การอยู่ร่วมชายคาเดียวกันโดยไม่ได้อ
มีส่วนเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดเลยแม้แต่น้อย ย่อมตกเป็นข่าวตลิตินินทา
จากชาวบ้าน แล้วยิ่งนางได้รับบาดเจ็บ แม้แต่การอาบน้ำหรือกินข้าวเองก็ยัง

ทำไม่ได้ เทพบุตรหยกขาวจึงตัดสินใจให้หญิงชราซึ่งเป็นชานาและอาศัยอยู่
ที่เชิงเขาเยี่ยชานมาช่วยอาบน้ำแต่งตัวให้ ‘ลูกสาว’ ของเขา

เทพบุตรหยกขาวคิดว่าตนคงจะเลอะเลือนไปแล้วแน่ๆ ที่จริงเขาตั้งใจ
จะรับสตรีแปลกหน้าที่ชอบหนีเขาไปอยู่เรื่อยเป็นลูกศิษย์ แต่เผลอลับกลาย
เป็นลูกสาวไปได้แล้ว

หญิงชราแซ่หวังนี้ แม้ไม่สนิทสนมแต่เพราะบุญคุณที่เคยช่วยเหลือ
กันไว้ จึงทำให้นางคุกเข่าคำนับเทพบุตรหยกขาวทุกคราเมื่อพบหน้า และ
ไม่ปฏิเสธคำขอทั้งยังไม่คิดคำตอบแทนแม่แต่เอื้อมมือเดียว

เรื่องยุ่งยากคงจะตามมาอีกไม่จบไม่สิ้น แต่เป็นเพราะเขาเองที่นำพา
มันเข้ามาในชีวิตมิใช่หรือ เช่นนั้นก็สมควรที่จะแบกรับและเผชิญหน้าจึงจะถูก

เสียงสตรีวัยชราดังแว่วเข้ามาปลุกเทพบุตรหยกขาวให้ละจากวงค์
มานั้ไม่ใ้ถูกเปิดออกเพื่อเปิดตัว ‘ลูกสาว’ ในยามเช้าของวันที่อากาศเย็นสบาย

ถ้วยชาที่เขากำลังยกขึ้นจิบอีกครั้งถูกวางลงกับโต๊ะ เมื่อเห็นหญิงสาว
แปลกหน้าที่สวมเสื้อผ้าแปลกตาเมื่อวาน บัดนี้นางสวมชุดยาวกรอมเท้า
สีน้ำตาลไหม้เหมือนใบไม้ในฤดูใบไม้ร่วง เส้นผมสีเข้มแต่ไม่ดำสนิทนั้นยาว
ประปร่า ประดับผมด้วยปิ่นราคาถูก และถักเปียแซมริบบิ้นเล็กน้อยแต่
พองาม ใบหน้าขาวนวลไร้การแต่งแต้มสีส้น เมื่อมองผิวเผินนางก็ไม่แตกต่าง
จากหญิงชาวบ้านทั่วไปนัก

แม้ไม่งามพร้อมเหมือนดอกโบตั๋น แต่ก็เป็ดอกไม้ป่าไร้นามที่อดทน
และแข็งแรง หากได้ขัดเกลาท่วงท่าและกิริยาให้งามสง่าสมกุลสตรีอีกนิด
ก็น่าว่านางเป็นสตรีที่งดงามน่ารักอยู่เหมือนกัน

“ดูสะอาดสะอ้านขึ้นมาก ต้องขอบคุณท่าน”

เทพบุตรหยกขาวประสานมือกำลังจะก้มศีรษะขอบคุณผู้สูงวัยกว่า
ซึ่งอุ้มบุตรสาวของเขามานั่งที่โต๊ะ แต่ช้ากว่าสตรีร่างอ้วนที่ทรุดตัวลงก้มหน้า
กับพื้นห้อง

“หามิได้ ท่านให้ที่อยู่อาศัย ช่วยชีวิตสามีของข้าจากโรคร้าย ทั้งยัง

มอบอาหารให้ครอบครัวเรายามหิวโหย บุญคุณใหญ่หลวง ข้าทำเพียงเท่านี้ นับว่าน้อยไปด้วยซ้ำ”

เทพบุตรหยกขาวยิ้มละไม ประคองป้าหวังขึ้นยืนและกล่าวตอบ

“ไม่เป็นไร เราเป็นเพื่อนบ้านกันหาใช้คนอื่นไกล หากวันใดข้าอับจน ปัญญาเอกเช่นวันนี้ ก็คงต้องพึ่งพาครอบครัวของท่านแล้วท่านป้าหวัง”

“หาได้ๆ ช่วงก่อนคำข้าจะมาอีกครั้ง”

ป้าหวังประสานมือและก้มศีรษะลงเล็กน้อยแล้วเดินกลับบ้าน นางทำเพียงหน้าที่ของนางให้เสร็จ เรื่องปลื้มใจเช่นการรับลูกสาวบุญธรรมอย่างกะทันหันของเทพบุตรหยกขาว และที่มาของสตรีนางนี้ นางไม่ควรใส่ใจใดๆ ทั้งสิ้น

บุตรสาวบุญธรรมหมาดๆ กำมือกับชายชุดคลุม มองเทพบุตรหยกขาว และอาหารที่วางอยู่บนโต๊ะ นางคงทำตัวไม่ถูกกระมัง เทพบุตรหยกขาวจึงนั่งลงพาลงส่งรอยยิ้มอย่างเป็นมิตรให้นาง และเอ่ยชื่อของตนอีกครั้ง

“หยางซุน”

จากนั้นนิ้วเรียวยาวของเขาก็จีที่นางแล้วเอ่ยชื่อที่เพิ่งตั้งให้หมาดๆ เมื่อคืน

“ฟง”

หญิงสาวทำหน้าเหลอหลา ชายหนุ่มจึงเอ่ยคำนี้ซ้ำอีกครั้ง และตั้งใจจะเรียกชื่อนี้บ่อยๆ เพื่อให้คุ้นเคยด้วยกันทั้งคู่

เขาต้องการจะกักตัวหญิงสาวแปลกหน้านางนี้ไว้ จนกว่าเขาจะมั่นใจว่านางไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ ต่อเขาและคนผู้นั้น ดังนั้นนางอย่าได้หวังเลยว่า จะหนีรอดจากเงื้อมมือของเขาไปได้

ความเจ้าเล่ห์เพทุบายถูกซ่อนไว้อย่างมิดชิด กลบทับด้วยรอยยิ้มใสบริสุทธิ์ราวเด็กหนุ่ม

“เจ้าอายุเท่าใดแล้ว” ชายหนุ่มถามบุตรสาวบุญธรรมพาลงยกตะเกียบ คีบผัดผักให้นางกิน คงอีกนานนับเดือนกว่าแขนของนางจะใช้งานได้เป็นปกติ เขาจะต้องช่วยเหลือนางไปหลายๆ ก่อน

เมื่อเห็นสตรีตรงหน้าเสียบ ชายหนุ่มจึงกล่าวต่อ

“ข้ารู้ว่าเจ้าพูดภาษาเดียวกับข้าได้บ้างเล็กน้อย พบกันครั้งแรกเจ้าก็ถามว่าข้าเป็นอะไรสักอย่างอยู่ที่นี้ จงตอบ เจ้าอายุเท่าใดแล้ว”

สีหน้าของหญิงสาวซีดเซียวไร้เลือดฝาด คำพูดของเทพบุตรหยกขาว แม้จะฟังรื่นหู ไม่ได้บังคับขู่เข็ญ แต่กลับแฝงแววคุกคามอยู่มาก ไม่นานสตรีผู้มีนามใหม่ว่า ‘ฟง’ จึงตอบคำถาม

“ยี่สิบ”

เทพบุตรหยกขาวส่งเสียงอึมในลำคอ นับว่าถูกต้องแล้วที่เขาคิดรับนางเป็นบุตรสาวบุญธรรม เพราะนางอายุน้อยกว่าเขาถึงยี่สิบปี

“ข้าอายุสี่สิบปี”

เทพบุตรหยกขาวมีใบหน้าอ่อนกว่าวัยมาก เพราะการฝึกวรยุทธ์ เขาจึงแข็งแรงและมีผิวพรรณดี แม้อายุจะล่วงเข้าสู่ยี่สิบปีแล้วก็ตาม แต่เขาก็ยังดูหนุ่มแน่นราวกับอายุมากกว่าสตรีตรงหน้าเพียงไม่กี่ปีเท่านั้น

บุตรสาวบุญธรรมของเขายังทำหน้าที่งับ หรือชายหนุ่มจะพูดเร็วเกินไป แต่ก็ยังมีเวลาสืบเรื่องราวของนางอีกนาน...ตลอดชีวิตของเขาเลยทีเดียว

แม้แววปราชญ์ไม่อยากจะเชื่อว่านี่คือความจริง แต่หากเป็นความฝัน เธอก็คงจะฝันนานเกินไปแล้ว ทำไมถึงไม่ตื่นเสียทีเล่า

หญิงสาวต้องบอกตัวเองว่าอย่าใจอ่อนให้สตอล์กเกอร์โรคจิตคุ่มดี คุ่มร้ายคนนี้เด็ดขาด แค่อ้อนข้าวให้ก็อย่าไปหลงคิดว่าเขาเป็นคนดี ที่เขายังไม่ได้ล่วงเกินเธอ อาจจะเป็นเพราะว่ากำลังวางแผนอะไรอยู่ในใจก็ได้ ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็ต้องหนีไปจากที่นี่ให้ได้!

หลังจากกินข้าวแล้วสตอล์กเกอร์โรคจิตก็หันแปลให้เธอใหม่อีกครั้ง พร้อมกับนำแผ่นไม้มาประทับที่ขาคล้ายการพันฝือกในโลกของเธอ หญิงสาวได้แต่นั่งๆ นอนๆ อย่างเมื่อง่ายอยู่บนเตียงไม้ไผ่ เพราะหลังจากพูดอะไรกับ

เธอไม่รู้ แล้วเขาก็ออกจากบ้านไป

แต่ร่างสูงเดินลับหายไปจากพุ่มไม้ แววปราชญ์ก็รีบยืนขึ้นเพื่อจะหนี ก่อนที่เขาจะกลับมา แต่ขาของเธอกลับไม่ยอมเป็นใจด้วยเลยสักนิด เพราะกระดูกหักเลยลุกเดินหนีไปไหนมาไหนไม่ได้

หรือจะรอให้ป่าหวั่งที่มาอบน้ำให้เมื่อเช้าพาหนีดี แต่ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เห็นป่าหวั่งพูดคุ้ยยิ้มแย้มแจ่มใสกับอีตาหยาขุ่นเหลือเกิน แทนที่จะบอกทางหนีที่ไล่ให้ ผลเอจจะรับอาสาเป็นคนช่วยเฝ้าเธอเวลาเขาไม่อยู่แทนะสิ

แววปราชญ์คิดไม่ตก จึงนอนเอกเขนกแล้วมองไปรอบๆ ห้องว่าจะมีอะไรให้ทำฆ่าเวลาหรือไม่ ก่อนจะสะดุดตากับกระเป๋าทิ้งวางอยู่ใต้โต๊ะกินข้าว นั่นคือกระเป๋ายืนสะพายข้างขนาดย่อมของเธอ

แววปราชญ์ทำตกไว้ตั้งแต่เมื่อวาน ตอนนั้นเธอตกใจที่หยาขุ่นยกกระบี่จ่อคอหอยของเธอจนเป็นลม และเมื่อฟื้นก็รีบหนีเอาตัวรอดจนลืมนัยการะทุกอย่างไว้ที่นั่นทั้งหมด

หญิงสาวยื่นมือออกไปหมายจะหยิบกระเป๋ามาดูว่าของข้างในยังอยู่ครบหรือไม่ แต่เพราะความดีใจที่เจอกระเป๋าลืมตัวว่าขาหัก แคมแขนข้างขวาก็เจ็บพอยๆ กัน แววปราชญ์จึงหงายหลังลงมาจากเตียงไม่ไผ่เสียงดังโครม

เสียงโอดโอยดังลั่น แววปราชญ์เจ็บระบมไปทั้งตัวจนน้ำตาไหลพราก กระดูกแขนและขาต้องใช้เวลารักษานานนับเดือนหรือมากกว่านั้น แล้วนี่หล่นลงจากเตียงกันกระแทกพื้นอีก อาการไม่ยิ่งหนักกว่าเดิมหรือ

แววปราชญ์นอนตัวงอด้วยความเจ็บร้าวไปทั่วทั้งตัว ภาพชีวิตทั้งช่วงเวลาที่มีความสุขและเวลาร้องไห้หลังไหลเข้ามาในหัวความคิดอย่างไม่ขาดสาย รวากับภาพยนตร์ที่ฉายซ้ำไปซ้ำมา จากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็กลายเป็นสีขาวโพลนราวกับหิมะ

ไม่น่าเป็นไปได้ หรือว่าเธอกำลังจะตายแล้ว ถึงได้มองเห็นภาพลับสนวุ่นวายขนาดนี้ บ้านก็ยังไม่ได้กลับ เรียนก็ยังไม่จบ เธอจะมาตายที่นี้ไม่ได้เด็ดขาด!

เปลือกตาของหญิงสาวหลบลงช้าๆ สติเริ่มวางเลื่อน และในที่สุดทุกสิ่งทุกอย่างตรงหน้าก็กลายเป็นสีเดียวกับความมืด

เทพบุตรหยกขาวรินสุราลงในจอกแล้วจิบทีละนิด สายตาของเขา ทอดมองท้องฟ้ายามค่ำคืน วันนี้ท้องฟ้าโปร่ง ดวงดาวนับร้อยนับพันดวงส่องสว่างล้อมรอบดวงจันทร์สีเหลืองหม่น สายลมพัดนำพาความเย็นผ่านผิวกาย แต่ชายหนุ่มผมยาวซึ่งเป็นเจ้าของนิवासสถานก็ยังคงนั่งชันเข้าฟังผาผนังกว้างในท่งท่าสบายๆ อยู่ทีระเบียงชมจันทร์ริมบึงวิเวกแสนสงบเพียงผู้เดียวเท่านั้น ไม่มีโต๊ะ เก้าอี้ กับแกล้ม หรือสหายรู้ใจ

ชายหนุ่มได้ยินเสียงของป่าหวั่ง ซึ่งดังเสียงจนปลาในน้ำตกใจแตกฮือท่าทางนางคงเฝ้าบุตรสาวบุญธรรมของเขาโพษฐานที่กำลังบาดเจ็บอยู่แท้ๆ แต่กลับนอนไม่ระมัดระวังจนพลัดตกลงมาจากเตียงเสียได้

ท่าไมเขาจะไม่รู้ว่านางกำลังคิดหาทางหนีไปจากบึงวิเวก แต่สภาพร่างกายอย่างนี้จะหนีไปไหนได้อย่างไร หากไม่มีใครคอยช่วยเหลือ

ไม่นานที่มาของนางจะต้องกระจ่างแจ้ง และเมื่อเวลานั้นมาถึง เทพบุตรหยกขาวจะตัดสินใจว่านางควรจะอยู่หรือไป

หยางซุนคลี่ยิ้ม รินสุราอีกจอก สุราในจอกใสราวกระจก สะท้อนเป็นรูปดวงจันทร์กลมโต เสียงบ่นราวกับท่องคัมภีร์ของป่าหวั่งยังดังก้อง ฟงฟุดโต้ตอบกับนางเป็นระยะๆ แล้วก็เสียบเสียงไปในที่สุดเมื่อไฟในห้องเล็กๆ นั้นดับลง

อาการบาดเจ็บของแววปราชญ์ดีขึ้นเรื่อยๆ เพราะได้รับการดูแลเอาใจใส่ จากป่าหวั่งทุกวัน นางมาช่วยอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า ป้อนข้าวไว้ในช่วงเย็น แล้วอุ้มหญิงสาวเข้านอน หยางซุนนำไม้ค้ำยันมาให้เธอหัดเดิน เขาทำกับข้าวและป้อนเธอช่วงเช้ากับกลางวัน

จอมยุทธ์นี้ดีจังนะ ไม่ต้องทำงานก็มีเงินกินเงินใช้

เขาพูดคุยกับแววปราชญ์บ้าง และมักเรียกเธอว่าฟง เมื่อชายหนุ่มเอ่ยคำนี้เธอก็จะหันตามโดยอัตโนมัติ เธอเรียนรู้ภาษาของที่นี่มากขึ้นจากการที่หยางซุนและป้าหวังพูดกับเธอ และยังได้ศึกษาจากหนังสือสนทนาภาษาจีนพื้นฐานในกระเป๋าเป้ที่หยางซุนหยิบมาส่งคืนให้ หลังจากที่เธอตกเตียงได้สองสามวัน เขาคงจะเพิ่งนึกออกกระมัง

แววปราชญ์หยิบข้าวของในกระเป๋ามาตรวจดู ของทุกอย่างยังครบถ้วนทั้งกระเป๋าเงิน ผ้าเช็ดหน้า โทรศัพท์มือถือที่ตอนนั้นใช้การไม่ได้ พาสปอร์ตเอกสารต่างๆ และแว่นกันแดด

หนังสือสนทนาภาษาจีนพื้นฐานกับรูปถ่ายครอบครัวพร้อมหน้าพร้อมตาถูกเธอหยิบขึ้นมาแทบจะตลอดเวลา แววปราชญ์คิดถึงพ่อกับแม่ ขณะเดียวกันก็อยากจะได้ใจคำพูดของหยางซุนและป้าหวังที่พูดกับเธอเสียที

โดยเฉพาะกับหยางซุน ยืนอยู่ในตึกหน้าไม้ไผ่หลังนี้เธอก็ยังรู้สึกผูกพันกับเขาเสียแล้ว เพราะเขาดูแลเธอเหมือนคนในครอบครัว ทั้งๆ ที่พูดจากันคนละภาษา แต่ทำไมความหวาดระแวง สงสัย และเกรงกลัวในตัวชายหนุ่มผมยาวคนนี้ได้ลดลงไปอย่างไม่น่าเชื่อ อาจจะเป็นเพราะหลังจากวันแรกที่พบกัน เขาก็ไม่ได้มีท่าทีคุกคามหมายจะฆ่าเธออีก แถมไม่เคยล่วงเกินหรือแสดงอาการอย่างผู้ชายลามกให้เห็นแม้แต่ครั้งเดียว

ทั้งๆ ที่คิดว่าเขาคือสตอลก์เกอร์โรคจิตคัมดีคัมร้าย เธอเลยคิดจะหนีไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุดหากร่างกายแข็งแรงพอและมีโอกาสเหมาะๆ ที่หมอนี้ไม่อยู่ แต่เธอดันเกือบจะไถ้ใจเขา แถมยังชอบตำหนกหลังนี้เข้าเสียแล้ว

‘ไม่ได้ๆ เธอต้องหนีลียาปราชญ์!’

แววปราชญ์เริ่มใช้ไม้ค้ำยันได้คล่องแคล่วขึ้นเลยตัดสินใจที่จะหนี และแล้วโอกาสนั้นก็มาถึงรวดเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อวันหนึ่งป้าหวังป่วยจนมาดูแลเธอไม่ได้ หยางซุนจึงพาเธอลงจากเขาเข้าไปในเมืองด้วย

หญิงสาวเลิกผ้าม้า่านสีเขียวมรกตเพื่อมองหยางซุนที่กระตุกสายบังเหียนบังคับม้าสีน้ำตาลให้วิ่งลงจากเขาเยี่ยซาน ทิวทัศน์รอบข้างเป็นป่าโปร่งสลับ

ด้วยทุ่งหญ้า มีลำธารไหลผ่าน เธอได้แต่มองตามพลาทิสน้ำลายเอือกใหญ่ เพราะธรรมชาติบนเขาเยี่ยซานช่างงดงามราวกับสรวงสวรรค์ เสียหายที่ร่างกายไม่เอื้ออำนวย ไม่อย่างนั้นเธอคงออกมาเดินเล่นรอบๆ ท่าหินนานแล้ว

แต่ภารกิจแรกของเธอคือต้องหนีไปจากเขาเยี่ยซานให้ได้ต่างหาก คงไม่มีเวลามาเที่ยวชมธรรมชาติอยู่หรอก

ม้าสีน้ำตาลสองตัววิ่งเข้าไปในเมืองที่เต็มไปด้วยตึกรามบ้านช่องร้านค้า และผู้คนที่แต่งกายราวกับหลุดมาจากหนังจินกำลังภายใน

เธอสังเกตว่าผู้ชายมักจะมัดผมเป็นทรงหางม้า และโพกผ้าไว้รอบหน้าผาก หรือไม่ก็ปล่อยผมยาวสยายเหมือนหยางซุน สวมเสื้อผ้าสีตุ่นๆ เช่น สีน้ำตาลเข้ม สีน้ำเงิน หรือสีเทา เป็นเสื้อคลุมตัวหลวมแขนยาวและกว้าง เปิดให้เห็นแพงอกเล็กน้อย ดูรุ่มร่ามแต่ก็มีเสน่ห์ไปอีกแบบ แล้วผูกสายรัดเอวคลุมทับเสื้อและกางเกงขายาวสีขาว สวมรองเท้าผ้าแบบบูตสีดำ

ส่วนพวกผู้หญิงจะเกล้าผมเป็นมวยสูงแล้วพันด้วยริบบิ้น ปักปิ่นปักผม สวมตุ้มหู สวมเสื้อผ้าสีหม่นเป็นชุดคลุมยาวเช่นกันแต่ไม่เปิดเผยช่วงอก ผูกสายรัดเอวสูงขึ้นมาใต้อก แต่งหน้าแต่งตาแต่พองาม สีสีเสื้อผ้าทรงผม และเครื่องประดับ คงจะเป็นสิ่งกำหนดสถานภาพและฐานะของที่นี่

คนส่วนใหญ่ไม่แต่งหน้าแต่งตา และมักจะสวมเสื้อผ้าสีตุ่นๆ เก๋ๆ ไม่มีเครื่องประดับ ซึ่งน่าจะเป็นพวกชาวบ้าน ส่วนพวกที่สวมเสื้อผ้าสะอาดสะอ้าน สีสันสดใส ใส่เครื่องประดับ นุ่งรัดผ้าหรือเกี้ยวสวยงาม คงจะเป็นชนชั้นกลางที่เป็นคหบดีหรือไม่ก็รับราชการ ขณะที่คนหน้าตาสวยสดงดงาม รูปร่างดี ไร้รอยตำหนิ แต่งกายหลากหลายสีสัน เสื้อผ้าปักลายดอกไม้หรือลายทิวทัศน์ และสวมเครื่องประดับกรุยกราย เดินอ่อนช้อยลงมาจากเกี้ยวหลังใหญ่อย่าง ที่เห็นในหนังจินกำลังภายใน น่าจะเป็นชนชั้นสูงพวกขุนนางซึ่งเธอยังไม่เห็นสักคน

แววปราชญ์มองใบหน้าหล่อเหลาของหยางซุนที่หันมองเธอ หมอนี่เป็น

ชนชั้นอะไรกันแน่นอน เป็นจอมยุทธ์หรือเป็นชาวบ้าน

เทพบุตรหยกขาวลงจากรถม้า ก่อนจะมาพูดคุยกับแววปราชญ์ สองสามคำคล้ายกับบอกว่าให้รออยู่ที่นี่ แล้วเขาก็หิ้วห่อผ้าห่อใหญ่ที่น่าติดตัว มาด้วยเข้าไปในอาคารไม้สองชั้นหลังหนึ่ง แววปราชญ์เหลียวซ้ายแลขวา แล้ว หาวด้วยความเบื่อก่อนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

เวลานี้แหละที่เหมาะสมจะหนี!

แววปราชญ์ยิ้มกว้าง ค่อยๆ ยื่นไม้ค้ำยันออกไปและตักน้ำดื่มทั้งสอง ตัวอย่างแรง

เจ้าม้าตกใจร้องฮือๆ ดั่งลั่นพลางควบไปข้างหน้าอย่างไม่คิดชีวิต นี่เป็น วิธีที่เสี่ยงอันตรายอย่างมากแต่ก็ง่ายและเร็วที่สุดแล้วในการหนีจากสตอล์-เกอร์โรคจิตที่มีวรยุทธ์คนนั้น

รถม้าวิ่งเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาไปตามถนน เมื่อเจอผู้คนหรือสิ่งกีดขวาง เจ้าม้าก็วิ่งไปอ้อมทาง ทำให้แววปราชญ์ตาลาย คลื่นไส้ จะเป็นลมเสียให้ได้ ซ้ำๆ และแขนขาที่กระตุกหักกำลังสมานกันอยู่นั้นก็มีอาการกำเริบขึ้นมาอีก เสียงกรีดร้องของผู้คนดังลั่นทั้งสองฝั่งถนน พืชผัก เปิดไถ่ของพวกพ่อค้า แม่ค้าปลิวว่อนเข้ามาข้างในรถม้าเต็มไปหมด แววปราชญ์กรีดร้อง ตัวของ เธอโยกไปโยกมาราวกับถูกจับเขย่า

น้ำตาของแววปราชญ์ไหลรินเพราะเจ็บปวดไปทั้งร่าง นึกเสียใจและ ลำบากผิดขึ้นมา เพราะรถม้าคันนี้เดี่ยวชนใครบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้ เธอได้ยิน เสียงเด็กร้องไห้จ้าอย่างเสียขวัญ ถ้าเด็กพวกนั้นเป็นอะไรไปละก็ เธอคง...

“กรีด!”

รถม้าวิ่งชนอะไรสักอย่างเสียงดังโครม จนแววปราชญ์กระเด็นออกมา จากรถม้าที่พลิกคว่ำไม่เป็นท่า

หญิงสาวมั่นใจว่าตัวเธอคงกระแทกพื้นหน้าหยายท่ามกลางฝูงชนที่มุง ดูกันหน้าสลด เธอหลับตาปีเตรียมใจรับสภาพน่าอนาถของตนอย่างช่วย ไม่ได้ แต่แล้วหญิงสาวก็รู้สึกได้ว่าเธอไม่ได้ลงไปนอนกองบนพื้นถนนอย่าง

เจ็บปวด

เมื่อลืมหันกลับมา เธอก็เห็นใบหน้าของใครคนหนึ่งซึ่งมองสบตาเธอ ดวงตาเรียวนั้นขีดไถ่กระทั่งลมหายใจของเขารินรดลงบนริมแก้มของเธอ จนร้อนผ่าว คนคนนั้นช่วยชีวิตเธอไว้ได้อย่างหวุดหวิดและเขากำลังอุ้มเธออยู่!

“บาดเจ็บตรงไหนหรือไม่?”

น้ำเสียงของเขาทุ้มต่ำ ช่างขัดกับหน้าตาขึงนัก

โลกยุคทรกักรนี้ช่างไม่ยุติธรรมจริงๆ เธอเจอกับผู้ชายผมยาว หน้าสวดย ผิวขาว ทั้งรูปร่างยังบอบบางราวกับสตรีถึงสองคนแล้วในเวลาไม่กี่วัน เท่าที่สังเกตคงจะมีแค่ส่วนสูงและออกแบบราบเท่านั้นที่ยังเป็นเครื่องบ่งบอกถึงเพศที่แท้จริงของเขา

ชายหนุ่มคุกเข่าลงกับพื้น มือข้างหนึ่งโอบเอวแหว่ปราศรัย ส่วนอีกข้างหนึ่งก็ประคองที่ขา เขาเหมือนจะถามเธอด้วยความห่วงใยแต่ใบหน้ายังคงนิ่งเฉย

แหว่ปราศรัยฟังคำถามง่ายๆ นี้ออก จึงตอบชายหนุ่มว่า “ขอบคุณ” และได้แต่นึกโทษตัวเองในใจ

‘ยายปราศรัยเอ๋ย คิดแต่จะหนีเท่านั้น ไม่เคยคิดอะไรให้รอบคอบเอาเสียเลย เธอไม่เคยสนใจเลยหรือไม่ว่าใครจะเดือดร้อนเพราะความคิดโง่ๆ ของเธอบ้าง!’

หญิงสาวผินตัวเองเพื่อจะลุกขึ้นยืน แต่ก็ต้องทรุดตัวลงนั่งกับพื้น ข้างถนนเมื่อเห็นสภาพรถม้าพังพินาศ ส่วนเจ้าม้าสองตัวก็วิ่งหายไปไหนไม่รู้ เห็นแต่สายบังเหียนที่ขาดเป็นริ้ว แหว่ปราศรัยถอนหายใจเอือกใหญ่พลาง ปาดเหงื่อที่ไหลซิกๆ เธอเจอปัญหาใหญ่เข้าแล้ว

เธอสร้างความโกลาหลุ่นวายขนาดนี้แล้วจะหนีไปได้อย่างไร หญิงสาวมั่นใจว่าหยางซุนจะต้องมาถึงที่นี่ในไม่ช้าอย่างแน่นอน และเพียงไม่นานหลังจากที่ใบหน้าของหยางซุนลอยเข้ามาในความคิด หมอนั่นก็โผล่มาจริงๆ

“ฟง”

หยางซุนกึ่งเดินกึ่งวิ่งเข้ามาหาและนั่งลงตรงหน้าเธอแล้วถาม
“เป็นอย่างไรบ้าง”

แววปราษฎ์ส่ายหน้าพลางทำหน้าจ้อย ม้าก็หนีหายเข้ากลีบเมฆไปแล้ว
รถม้าก็พัง แคมรื้อนค้าข้างทางก็ถูกทำลายไปทั้งแถบ จะมีคนเจ็บบ้างหรือเปล่า
ก็ไม่รู้ เมื่อคิดถึงตรงนี้น้ำตาก็ร่วงเฉาะ เธอร้องไห้โฮอย่างไม่อายใครทั้งสิ้น

‘เธอผิดเองแท้ๆ ไม่น่าเลย ถ้ามีคนตายจะทำยังไง ทำไมทำอะไรไม่รู้จัก
คิดเลย ยายบ้าเอ๊ย!’

“ฉันมันบ้าจริงๆ ฉันขอโทษ”

แววปราษฎ์ปิดหน้ากลั้นเสียงสะอื้น และหยุดร้องเมื่อได้รับสัมผัส
อบอุ่นจากมือใหญ่แข็งแรงที่ลูบผมเธออย่างอ่อนโยน ดวงตาสีดำสนิทคู่นั้น
และรอยยิ้มของเขาส่งผ่านความรู้สึกทั้งหมด แม้จะพูดกันคนละภาษาก็ตาม

หยางซุนกำลังบอกเธอว่า ‘ไม่เป็นไร’

แววปราษฎ์ก้มศีรษะขอบคุณชายหนุ่มผมยาวหน้าละอ่อนที่ช่วยอุ้ม
เธอไว้ เขาไม่ได้มองเธอตอบแต่หันไปก้มศีรษะให้หยางซุน เป็นการแสดงความ
เคารพผู้มีอาวุโสกว่า แล้วก็หันหลังท่าเหมือนจะเดินจากไป เพียงสองสามก้าว
ชายหนุ่มคนนั้นก็หันหน้ากลับมาและเอ่ยเสียงเรียบ

“ข้าชื่ออาหลง ลักวันคงได้พบกันอีก”

แววปราษฎ์ต้องยกมือขึ้นปิดหน้าเพราะแสงแดดแยงตา ร้างสูงเพรียว
ของอาหลงก็เหมือนมีแสงสาดส่องออกมาเมื่อจากหลังเป็นแสงอาทิตย์ยามเช้า
ก่อนที่เขาจะเดินจากไปราวกับสายลม เพียงไม่นานก็กลืนหายไปกับฝูงชน
ที่กรูกันเข้ามามุงดูเหตุการณ์ ส่วนหยางซุนกับแววปราษฎ์ก็ต้องกลับมาแก้ไข
ปัญหาที่ก่อไว้ก่อน

หยางซุนเรียกรถม้าคันใหม่มารับแววปราษฎ์ เขาช่วยเดินขอโทษ-
ขอโทษและจ่ายเงินชดใช้ให้ร้านค้าทุกร้าน กระทั่งประโยคนี้เป็นประโยคที่
หญิงสาวจำได้ขึ้นใจมากที่สุด ที่แรกเธอก็คิดว่าจะต้องถูกตำหนิอย่างแรง ชดใช้
เงินก็ยังไม่พอ อาจจะถูกแจ้งแล้วจับส่งเข้าคุกอีกด้วย แต่กลับไม่เป็นอย่างนั้น

ส่วนใหญ่ทุกคนจะรับเงินไว้และไม่ปรึกษาบนลัทธิคำ

ส่วนเรื่องรถม้าที่พังกับม้าสองตัว เธอเห็นหยางซุนจ่ายเงินให้เจ้าของรถม้าไปถูกใหญ่ทีเดียว ช่างชวนให้คิดจริงๆ ว่าพวกจอมยุทธ์คงมีอิทธิพลมากแน่ๆ ถึงไม่มีใครกล้าถือสาหาความ แล้วเรื่องเงินของเจ้าของตำหนักหมิงเยว่ก็เป็นอีกเรื่องที่น่าสงสัย เขาทำอะไรกันแน่ถึงได้มีเงินเยอะแยะถึงเพียงนี้ หรือจะรับงานสืบราชการลับให้ราชสำนัก เลยได้รับเบี้ยหวัดเป็นรายเดือน

แวนปราษฎ์ไม่อยากจะสนใจเรื่องนี้แล้ว ตอนนั้นเธอเจ็บตัวไม่พอ ยังหิวอีกด้วย ไม่มีปัญญาจะคิดหนีไปไหนหรอก

เมื่อจัดการปัญหาที่ก่อไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว หยางซุนก็อุ้มเธอขึ้นนั่งในรถม้าคันใหม่ หญิงสาวนั่งเคี้ยวมะยมเชื่อมตุ๋นๆ ในมือก็ยังมีหมั่นโถวอยู่อีกลูกหนึ่ง

สาม เทศกาลซีซี

ช่วงนี้บนเขาเยี่ยซานอากาศไม่ร้อน ด้วยมีลักษณะเป็นภูเขาสูงชัน
ต้นไม้เริ่มผลัดใบเพื่อเป็นสัญญาณบอกว่าฤดูใบไม้ร่วงกำลังจะมาเยือนใน
ไม่ช้านี้

แหวปราชญ์เดินเหินไปไหนมาไหนรอบๆ เรือนไม้ไผ่โดยไม่ต้องใช้ไม้
ค้ำยันแล้ว เธอเดินเล่นอยู่บนสะพานที่สร้างวนอยู่ในบึงวิเวก เพราะไม่อาจ
ไปไกลกว่านี้ได้ ข้ายังมีอะไรสักอย่างมาขัดขวางเธออยู่ร่ำไป

ป้าหวังมักจะเดินตามแหวปราชญ์ต้อยๆ กลางคืนพอป้าหวังกลับบ้านไป
แล้ว ก็เป็นหญิงซุนเจ้าของตำหนักที่เธอพักอาศัยคอยนั่งประกบเวลากินอาหาร
แม้หญิงสาวจะรอเวลาให้ชายผมยาวสลวยที่หน้าตาผิวพรรณสดใสราวกับ
วัยหนุ่มไปพักผ่อนเสียที แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมานับเดือนหญิงซุนไม่เคยกลับ
เข้าห้องนอนก่อนเธอเลยสักครั้ง!

มีแต่เธอที่สุดท้ายถึงวังจนหน้ไม่ไหวต้องหลับไปก่อนทุกที แล้วเมื่อไร
จะหนีไปจากสตอลก์เกอร์โรคจิตแก่คราวอาคนนี้ไปได้เสียที

การที่หญิงซุนดูแลเธอเป็นอย่างดี โดยที่ไม่เคยล่วงเกินไปกว่าการอุ้ม
ขึ้นเตียงนอนเวลากลางคืน ทำให้หญิงสาวหวาดกลัวเขาน้อยลงไปบ้าง แต่ก็

ไม่ใช่ทั้งหมด

เววปราษณ์รู้แค่เพียงว่าชายหนุ่มผมยาวคนนี้ชื่อหยางซุน และดูเหมือนจะเป็นเจ้าของตำหนักไม้ไผ่ แม้จะเจอหน้ากันทุกวันแต่หญิงสาวก็ยังอดคิดไม่ได้ว่าตัวตนของเขาช่างเป็นปริศนาเหลือเกิน

เดี๋ยวก็น่าสนใจ เดี๋ยวก็น่าหวั่นเกรง ปีก่อนจะจ่อคอ มาดูให้เธอเป็นลูกบุญธรรมแล้วยังตั้งชื่อให้เธอใหม่อีก ซึ่งเป็นคำเดียวกับเสียงเรียกของใครคนหนึ่งที่ได้ยินก่อนที่จะเปิดประตูหะลุมิติมายังโลกยุทธจักรแห่งนี้เลย

“เป็นเสียงของเขาหรือ? หรือชื่อนี้จะเป็นชื่อคนรักของเขา? แล้วทำไมถึงเอาชื่อนี้มาตั้งให้เธอเล่า?”

เววปราษณ์กุมขมับ มีแต่คำถามในหัวเต็มไปหมดจนต้องสั่นศีรษะขบไล่มันออกไป คิดไปก็ปวดหัว เรื่องทุกอย่างคงจะเปิดเผยออกมาเองตอนที่เธอพูดคุยสื่อสารกับหยางซุนและป้าหวังได้รู้เรื่องมากกว่านี้

วันนั้นป้าหวังรุ่นหลังเววปราษณ์ให้ไปอาบน้ำและแต่งตัวด้วยชุดใหม่ที่เธอไม่เคยสวมมาก่อน หญิงสาวมองตัวเองในกระจกแล้วไม่อยากจะเชื่อเลยว่าผู้หญิงที่จิตใจดีอย่างเธอ พอแต่งตัวแล้วจะดูดีได้เหมือนกัน นี่ถ้าเบตเตอร์ในกล้องถ่ายรูปที่ติดตัวมาไม่หมด จะถ่ายรูปตัวเองเก็บไว้เป็นที่ระลึกเสียหน่อย

หญิงสาวหมุนตัวไปรอบๆ ดูชุดกระโปรงยาวสีน้ำเงินแบบชาวบ้าน ใบหน้าที่แต่งนิตหน้อยแค่ทาแป้งและทาปากแต่พองาม และที่เธอชอบเป็นพิเศษคือปิ่นปักผมลายก้อนเมฆที่ประดับอยู่บนผม

เววปราษณ์ยกมือไหว้ขอบคุณป้าหวัง แล้วเดินออกมาจากห้องแต่งตัวพร้อมกัน เธอคิดว่าหยางซุนจะต้องพาเธอออกไปข้างนอกแน่ๆ เพราะเขาเองก็สวมชุดสีน้ำเงิน ไม่ใช่ชุดสีดำที่เคยคุ้นตา แถมยังรวบผมเป็นทรงหางม้า คาดผ้าโพกศีรษะ ดูภูมิฐานกว่าเดิมมาก

“เราจะไปไหนกันหรือคะ” หญิงสาวถามหยางซุนที่ยืนตอบกลับมา

หนุ่มใหญ่วัยเข้าหลักสี่ตอบเสียงดังฟังชัด

“เทศกาลซีซี”

หญิงสาวมวดคิ้วแต่ก็พยักหน้าเออออ เขาไปไหนเธอก็คงต้องติดสอยห้อยตามเขาไปด้วย ดีเสียอีกที่ได้ออกไปข้างนอก เธอจะได้หาเส้นทางหนีไปจากเขาเยี่ยงซานให้ได้ ขึ้นมัวแต่อยู่ที่นี่ก็คงติดแหง็กไม่ได้กลับบ้านกันพอดี

รถม้าสวยงามเทียมด้วยม้าสีน้ำตาลสองตัววิ่งลงจากเขาเยี่ยงซาน
พาสองพ่อลูกที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดแต่อย่างใดเข้าไปในเมืองยามค่ำคืน

แสงไฟในเมืองสว่างจ้าด้วยโคมไฟหลากสีลั่นนบร้อยนับพันดวง ยังไม่นับรวมพลุกที่ถูกจุดขึ้นสู่ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวดาราเคลื่อนท่องฟ้า ผู้คนยิ้มแย้มแจ่มใส แต่งกายด้วยเสื้อผ้างดงามแตกต่างจากครั้งก่อนที่เววปราษฎ์เข้ามาในเมืองตอนกลางวันลิบลับ ร้านรวงในตึกและข้างทางสองฟากฝั่งถนนก็มีจำนวนมากกว่าเดิม ทั้งยังได้ยินเสียงดนตรีขับกล่อมด้วยท่วงทำนองรื่นเริงสนุกสนานดังมาแต่ไกล

คงจะเป็นงานเทศกาลอะไรสักอย่างที่หยางซุนบอกไว้กระมัง

หยางซุนให้รถม้าจอดหน้าร้านขายอาหารที่มีลูกค้าค่อนข้างหนาตา สังเกตจากการแต่งตัวของลูกค้าในร้านก็บอกได้ว่าจะต้องเป็นคนมีฐานะดีพอสมควรทีเดียว เววปราษฎ์ถึงกับยั้งอึ้งเพราะไม่แน่ใจว่าหยางซุนจะมีเงินพอจ่ายค่าอาหารหรือไม่ แต่บิดาบุญธรรมของเธอก็เดินนำลิ่วๆ ขึ้นบันไดไปบนชั้นสองของร้านอาหารเสียแล้ว

เววปราษฎ์ส่งยิ้มแห้งๆ ให้เสี่ยวเอ้อหนุ่มที่แต่งกายเรียบร้อยสะอาดสะอ้าน ซึ่งกำลังผายมือเชิญให้เธอขึ้นบันได เธอจึงจำใจต้องก้าวขาต่อไป

‘เอาเถอะ ถ้าหยางซุนมีเงินไม่พอจ่ายเขาก็เป็นฝ่ายล้างจานไปก็แล้วกัน เธอไม่รู้ไม่ชี้ด้วยแล้ว!’

เสี่ยวเอ้อยกจานใส่ขนมมาวางตรงหน้าหญิงสาว ขนมนี้เป็นแป้งทอดปั้นเป็นเกลียวคล้ายกลีบดอกไม้จำนวนแปดกลีบ พร้อมกาน้ำชาและถ้วยเล็กๆ สองใบ

คล้ายหลังเลี้ยวเอื้อ แววปราชญ์ก็หยิบถ้วยชามาดูใกล้ๆ รู้สึกว่าช่างเป็นบุญมือมากๆ ที่ได้จับเครื่องปั้นดินเผาราคาสูงลิบลัว บางใสเสียจนเห็นแสงไฟส่องลอดเข้ามาเมื่อเธอยกขึ้นส่องใกล้ๆ ถ้วยพอร์ชเลนแน่ๆ แกมยังมีลวดลายดอกไม้เล็กจิ๋วกระจุกกระจิกน่ารักสมราคา

หยางซุนคงเห็นแววปราชญ์ถ้วยชาส่องดูใกล้ๆ อยู่นานแล้ว จึงหยิบไปจากมือแล้วรินชาส่งให้จิบ เขาชื่นว่ที่ขนมแล้วบอกชื่อ

“ขนมเหี่ยวกั่ว”

“เหี่ยวกั่ว?”

หยางซุนพยักหน้าแล้วส่งขนมเหี่ยวกั่วเข้าปาก แววปราชญ์จึงกินตามรสมันหวานๆ ที่ปลายลิ้น หอมกลิ่นๆ และเมื่อกินคู่กันกับชารสเลิศก็เข้ากันเป็นอย่างดี

เขามั้ย้มเมื่อเห็นเธอกินขนมอย่างเอร็ดอร่อย แต่รอยยิ้มนั้นกลับต้องเหือดแห้งลง หญิงสาวสังเกตอาการของชายหนุ่มผมยาวที่นัยน์ตาเบิกกว้างขึ้น เขาไม่ได้มองเธอแต่นัยน์ตาสีดำสนิทนั้นกลับมองข้ามไหล่ของเธอไป หรือว่าทางด้านหลังของเธอมีใครอยู่อย่างนั้นหรือ

ลักษณะตามระแวงระว่างเกิดขึ้นโดยฉับพลัน แววปราชญ์ได้เรียนรู้แล้วว่าจอมยุทธ์สันโดษอย่างหยางซุนก็มีศัตรูเหมือนกัน หญิงสาวรีบลุกขึ้นแล้วหลบไปอยู่ข้างหลังเขาทันที

“ท่านหยางซุน”

เสียงเรียกชื่ออย่างอ่อนหวานนั้นทำให้แววปราชญ์ต้องงัน พลังมองคนตรงหน้าโดยไม่ละสายตา เพราะเธอเป็นผู้หญิงที่สวยงาม ตาก็โต ปากอ้ม แสบเซ็กซี แก้มมีเลือดฝาดเป็นสีชมพูเรื่อ เส้นผมยาวสลวยดำล้นพันด้วยริบบิ้นและปักปิ่นลายผีเสื้อ ชุดสีแดงเพลิงถูกสวมทับด้วยเสื้อคลุมลูกไม้เบาบาง มองเห็นสายเอี้ยมคล้องที่คอ แกมเสื้อคลุมนั้นก็เปิดออกเล็กน้อยเผยให้เห็นไหล่เนียนและเนินอกอวบอ้อม เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงที่สวยงามครบเครื่องจริงๆ

ผู้ชายที่เห็นสาวสวยเฝ้าขวานป่านี่คงจะตกตะลึงจนตาล้าง แคมเธอยังมาหาหยางซุนอีกต่างหาก หรือว่าเป็นคนรักของเขากันนะ

“ข้ามีนามว่าหูเตี้ย ยินดีที่ได้รู้จัก เจ้าคือบุตรสาวบุญธรรมของท่านหยางซุนใช่หรือไม่”

“หูเตี้ย?” แววปราชญ์ทวนชื่อของหญิงสาวตรงหน้า ซึ่งน่าจะมียุมากกว่าเธอนิดหน่อย

ชื่อเพราะจังเลยแฮะ รู้สึกว่าจะแปลว่าผีเสื้อเนี่ยแหละ

“ข้าเป็นสหายเก่าแก่ของท่านหยางซุน” หูเตี้ยบอกฐานะของเธอ

แววปราชญ์โผล่ออกมาจากแผ่นหลังของหยางซุนทั้งตัว เห็นรอยยิ้มและท่าทางเป็นมิตรของหูเตี้ย ก็เชื่อสนิทใจว่าเป็นเพื่อนของหยางซุนจริงๆ จึงส่งยิ้มตอบกลับไป

หูเตี้ยรีบนั่งลงยังเก้าอี้ตัวที่ว่าง หยางซุนเกาศีรษะพลางพ่นลมหายใจทางปาก เขาหันมาพยักหน้าให้แววปราชญ์นั่งลงตามเดิม

จากที่ต่างคนต่างกิน ไม่ได้พูดคุยกัน กลับเริ่มมีเสียงสนทนามากขึ้น เพราะมีหูเตี้ยอยู่ด้วยนั่นเอง

แววปราชญ์สังเกตว่าหูเตี้ยพูดคุยกับหยางซุนมากมายหลายประโยค แม้จะฟังไม่ค่อยเข้าใจเพราะสตรีชุดสีแดงพูดเร็วมาก ส่วนเจ้าของตำหนักไม้ไผ่แห่งเขาเยี่ยชานก็ยังสงวนคำพูดและมีท่าที่เย็นชา แต่หญิงสาวก็พอดูออกว่าทั้งสองคนต้องเคยรู้จักสนิทสนมกันมาก่อนอย่างแน่นอน

เธอปล่อยให้หูเตี้ยนั่งคุยกับหยางซุนไปเรื่อยๆ ส่วนตัวเองก็นั่งมองดอกไม้ไฟหลากสีบนท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยแสงดาวสุกสว่าง...เสียจนมองเห็นทางช้างเผือกเลยทีเดียว

เดี๋ยวก่อนสิ! เทศกาลซีซี ทางช้างเผือก แล้วนั้นหนุ่มสาวเดินเกี้ยวเก้อกันเป็นคู่ๆ ท่าทางมีความสุขราวกับโลกทั้งใบเป็นสีชมพู

แววปราชญ์ดีดนิ้ว

“ทานาบาตะ!”

หยางซุนกับหูเตี้ยหยุดสนทนากันและหันมามอง แววปราชญ์จึงก้มหน้า
พลางเอ่ยขอโทษ หูเตี้ยหัวเราะคิก ส่วนหยางซุนหันไปสั่งอาหารกับเสี่ยวเอ้อ

เทศกาลชืชีในจีนก็คือเทศกาลทานาบาตะของญี่ปุ่น ที่มีตำนานว่าเด็ก
หนุ่มเลี้ยงวัวและเจ้าหญิงทอผ้าซึ่งเป็นคู่รักที่ถูกพรากจากกัน จะได้มาพบกัน
เพียงครั้งเดียวในรอบปี คือวันที่ 7 เดือน 7 ตามจันทรคติของจีนทุกปี โดย
มีทางช้างเผือกเป็นสะพานเชื่อมเส้นทาง

เสี่ยวเอ้อยกซาลาเปาและบะหมี่น้ำร้อนๆ มาวางบนโต๊ะพร้อมกับยก
กาน้ำชามาเปลี่ยน แววปราชญ์หยิบตะเกียบขึ้นมากินบะหมี่น้ำ กินไปก็นึก
อิจฉาคนที่เดินเล่นอยู่บนท้องถนน ที่จริงแล้วเธออยากเดินเที่ยวมากกว่ามา
นั่งอุดอู้อยู่บนชั้นสองของร้านอาหารสุดหรูแห่งนี้ แม้จะมองเห็นท้องฟ้าได้
ชัดเจนก็เถอะ

ระหว่างกำลังนั่งหาด้วยความเบื่อ สายตาของแววปราชญ์ก็เลื้อยไป
เห็นแขกผู้มาใหม่กำลังเดินตามเสี่ยวเอ้อเข้ามาในที่โต๊ะข้างๆ

“อาหลง?” แววปราชญ์จำหน้าของชายหนุ่มผมยาว ร่ามสูง ใบหน้าสวย
ราวอิสตรี คนที่ช่วยเธอตอนที่ตกลงมาจากรถมาได้ เขามาคืนเดี๋ยวกอีกตามเคย

อาหลงหันมองตามเสียงเรียก เขาไม่ได้ยิ้มตอบหรือเดินเข้ามาทักทาย
เพียงแค่มองกิริยารับและยกขาขึ้นครวหยาหยางซุนซึ่งมีอาวุโสกว่า หยางซุน
ยกถ้วยชาขึ้นดื่มรับการคารวะ และเป็นฝ่ายขอตัวจากหูเตี้ยแล้วเดินเข้าไปคุย
กับอาหลงเสียเอง

แววปราชญ์เพิ่งเคยเห็นหยางซุนหัวเราะเป็นครั้งแรก อาหลงเองก็ยิ้ม
ท่าทางทั้งสองคนจะเข้ากันได้ดี จนผู้คนในร้านเริ่มบางตาลงหยางซุนจึงจ่าย
ค่าอาหารแล้วพาเธอกับหูเตี้ยออกจากร้าน โดยมีอาหลงซึ่งเป็นแขกพิเศษเดิน
ตามมาด้วย

อาหลงแคะมองเธอแต่ไม่ได้พูดคุยกันเลย ปกติเธอก็จับใจความที่
หยางซุนและป้าหวังพูดกับเธอได้ไม่ครบถ้วนอยู่แล้ว เพราะเธอพูดภาษาที่

ไม่ค่อยได้ กับหุเตี้ยและอาหลง หญิงสาวยังฟังไม่ทันเข้าไปใหญ่

ทั้งสี่คนเดินไปตามท้องถนนที่ผู้คนน้อยลงไปมาก โคมไฟหลากสีดับลงทีละดวงๆ เนื่องจากค่อนข้างตึกมากแล้ว ในวันรุ่งขึ้นชาวบ้านก็ยังต้องตื่นขึ้นมาทำงานทำการแต่เช้าตรู่ อาหลงและหยางซุนพูดคุยกันเบาๆ โดยมีหุเตี้ยซึ่งเดินคั่นกลางเป็นคนเสริมเสียงหัวเราะเพิ่มเติมเป็นระยะๆ แววปราชญ์เดินรั้งท้าย มองคนทั้งสามซึ่งเป็นคนในมิตินี้ ต่างกับเธอกลับลับที่มาอยู่ผิดที่ผิดทาง

ลมพัดกรู น้ำค้างจากยอดไม้ริมคลองหยาดหยดลงมาที่แก้ม แววปราชญ์หยุดเดิน มองเงาของตัวเองที่สะท้อนอยู่ในสายน้ำ ดูราวกับหยาดน้ำตาเปื้อนแก้ม หญิงสาวปล่อยให้มันไหลลงมา

ความหนาวของอากาศเริ่มเข้ามาเกาะกุมร่างกายและหัวใจอันเปลี่ยนเหงา เธอเหงาเหลือเกินเพราะไม่มีใครในมิตินี้ที่เข้าใจเธอ ทั้งหยางซุน ป้าหวัง ต่างก็เรียกเธอว่าฟง ไม่มีใครรู้เลยว่าเธอคือแววปราชญ์ หญิงสาวจากอีกโลกหนึ่งที่กำลังหาหนทางกลับสู่โลกที่จากมา โลกที่มีพ่อแม่ มีเพื่อนๆ และคนที่เข้าใจเธอ

เธอไม่อยากอยู่ที่นี้!

ฝ่ามือของใครคนหนึ่งยื่นมาอยู่ตรงหน้าของแววปราชญ์ กลางฝ่ามือนั้นมีขนมลักษณะคล้ายคุกกี้พับเป็นรูปสามเหลี่ยมอยู่ชิ้นหนึ่ง มันคล้ายกับคุกกี้เสี่ยงทายที่ร้านอาหารจีนมักจะทำมาวางให้ลูกค้าได้ชิมและเสี่ยงทายดวงเล่นๆ เพื่อความครึกครื้นสนุกสนาน เมื่อกัดหรือบิขนมกรูบรอบนี้ออกก็จะพบกระดาดอยู่ข้างใน บนกระดาดมักจะเขียนคำอวยพรหรือคำทำนายที่มีความหมายในทางมงคลให้ผู้ที่อ่านพอใจ

ต้นกำเนิดของคุกกี้เสี่ยงทายมาจากอเมริกา เมื่อช่วงศตวรรษที่ยี่สิบนี้เอง แววปราชญ์จึงอดจะแปลกใจไม่ได้ที่เห็นมันในดินแดนแห่งนี้ พวกเขาแต่งกายด้วยชุดโบราณเหมือนยุคสมัยราชวงศ์อยู่เลย แต่เอาเถอะ เธอไม่ได้หลงเข้ามาในประเทศจีนยุคโบราณเสียหน่อย แต่เป็นดินแดนต่างมิติต่างหากเล่า

อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้นแหละ

แววปราชญ์เงยหน้ามองก็เห็นว่าคนที่ส่งขนมเสี่ยงทายให้เธอคือ อาหลงนั่นเอง เขาอาจจะมองเห็นรอยหยาดน้ำค้างบนหน้าเธอ คิ้วของชายหนุ่ม จึงขมวดเป็นปม

“ไม่ใช่หน้าตา” แววปราชญ์ปฏิเสธพลัน และรับขนมจากมือของเขา หยางซุนและหูเตี๋ยเดินกลับมา หยางซุนดูวิตกกังวล เขาก็มหันหลัง กระซิบบอกเธอ

“ยังเจ็บขาอยู่หรือ”

“เปล่า”

หยางซุนทำสีหน้างงัน เขายกมือขึ้นอังหน้าผากแววปราชญ์แล้วจึงสรุป “กลับเถอะ”

อาหลงได้ยินจึงค้อมศีรษะแล้วขอตัวทันที “ถ้าเช่นนั้นข้าเองก็ขอลา ท่านหยางซุน แม่นางหูเตี๋ย และแม่นางฟง”

“แล้วพบกัน” หยางซุนยิ้มรับ

หูเตี๋ยเองก็โบกมือลาและเดินแยกไปอีกทางหนึ่ง หยางซุนและแววปราชญ์เดินกลับไปร้านอาหาร รถม้าที่เธอและหยางซุนนั่งมาถูกฝากไว้ที่ร้าน

ระหว่างนั่งอยู่ในรถม้า แววปราชญ์บิขนมเสี่ยงทายออกเป็นสองส่วน แล้วคลี่แผ่นกระดาษคำทำนายออก น่าเสียดายที่ประโยคคำทำนายนั้นยาว และใช้คำยากเกินไปจนแววปราชญ์ไม่เข้าใจ หญิงสาวจึงได้แต่เก็บแผ่นกระดาษนั้นไว้ในอกเสื้อและหลับตาลง

ขอให้คำทำนายนี้มีแต่เรื่องดีๆ ด้วยเถอะ